

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 580

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 1 august 2008

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina
LEGI ȘI DECRETE		
145. — Lege pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Islandei privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor, semnat la Bruxelles la 4 octombrie 2007	2	22–23
Acord între Guvernul României și Guvernul Islandei privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor	2–5	23–25
751. — Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Islandei privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor, semnat la Bruxelles la 4 octombrie 2007	5	25–26
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 543 din 13 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (1) și (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	6–7	27–28
Decizia nr. 559 din 15 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 569 și art. 570 din Codul de procedură civilă	7–8	28–30
Decizia nr. 560 din 15 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Codul de procedură civilă	9–10	30–31
Decizia nr. 561 din 15 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	10–11	31–34
Decizia nr. 565 din 15 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	12–13	34–36
Decizia nr. 566 din 15 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, art. 7, art. 10, art. 11, art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	13–15	37–38
Decizia nr. 572 din 15 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317, art. 318 alin. 1 și art. 320 din Codul de procedură civilă	15–17	38–39
Decizia nr. 574 din 15 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2007 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	17–19	40–41
Decizia nr. 585 din 20 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 din Codul de procedură civilă	19–20	41–42
Decizia nr. 690 din 12 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării	20–21	43–44
Decizia nr. 691 din 12 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale		44–45
Decizia nr. 749 din 24 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371 ⁷ alin. 2, 3 și 4 și art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă		45–46
Decizia nr. 773 din 1 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru		46–47
Decizia nr. 775 din 1 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale		47–48
Decizia nr. 776 din 1 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. 1 din Codul familiei		48–49
Decizia nr. 785 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România		49–50
Decizia nr. 802 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale		50–51
Decizia nr. 826 din 8 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 584 și art. 616 din Codul civil		51–52
Decizia nr. 829 din 8 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16, art. 17 și art. 138 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței		52–53
Decizia nr. 833 din 8 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 137 din Codul de procedură civilă		53–54
Decizia nr. 834 din 8 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 ¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă		54–55
Decizia nr. 837 din 8 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței		55–56
Decizia nr. 842 din 8 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991		56–57
Decizia nr. 871 din 10 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 451 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății		57–58
Decizia nr. 873 din 10 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind Registrul comerțului		58–59

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României
și Guvernul Islandei privind readmisia propriilor cetățeni
și a străinilor, semnat la Bruxelles la 4 octombrie 2007**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Islandei privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor, semnat la Bruxelles la 4 octombrie 2007.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 10 iulie 2008.
Nr. 145.

ACORD**între Guvernul României și Guvernul Islandei privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor**

Guvernul României și Guvernul Islandei, denumite în continuare *părți contractante*, în dorința de a continua dezvoltarea cooperării dintre statele lor, în scopul asigurării unei mai bune aplicări a dispozițiilor privind circulația persoanelor, conștiente de necesitatea combaterii migrației ilegale și în vederea facilitării, pe bază de reciprocitate, a readmisiei persoanelor care intră sau se află ilegal pe teritoriul statului oricăreia dintre părțile contractante, în conformitate cu tratatele și convențiile la care statele lor sunt parte, au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1**Definiții**

Pentru scopurile prezentului acord, termenii enumerați mai jos au următoarele înțelesuri:

a) *străin* — persoana care nu are cetățenia statului uneia dintre părțile contractante;

b) *viză* — un permis valabil, eliberat de autoritățile competente ale statului unei părți contractante, care dă dreptul unei persoane să intre și să rămână pe teritoriul statului acesteia, fără întreruperi, pentru o perioadă determinată, în conformitate cu legislația aplicabilă în acel stat;

c) *permis de ședere* — un permis valabil, eliberat de autoritățile competente ale statului unei părți contractante, care dă dreptul persoanei titulare să intre în mod repetat și să locuiască pe teritoriul statului acesteia. Permisul de ședere nu reprezintă o viză și nu poate fi asimilat cu permisiunea temporară acordată unei persoane pentru rămânerea sa pe teritoriul statului unei părți contractante în legătură cu examinarea unei cereri de azil sau pe durata unei proceduri de expulzare.

ARTICOLUL 2**Readmisia cetățenilor statelor părților contractante**

1. Fiecare parte contractantă va readmite fără alte formalități, la cererea celeilalte părți contractante, orice persoană care nu îndeplinește ori nu mai îndeplinește condițiile legale pentru

șederea sa pe teritoriul statului părții contractante solicitante, cu condiția să se facă dovada sau să existe motive temeinice pentru a se prezuma că aceasta are cetățenia statului părții contractante solicitate.

2. Aceeași procedură se aplică și persoanei care a pierdut cetățenia statului părții contractante solicitate după intrarea sa pe teritoriul statului părții contractante solicitante, fără ca autoritățile competente ale acesteia din urmă să fi dat garanții în privința acordării cetățeniei aceluși stat persoanei respective.

3. Partea contractantă solicitantă va readmite în aceleași condiții astfel de persoane, dacă verificările ulterioare au dovedit că cei în cauză nu îndeplineau condițiile prevăzute în paragraful 1 sau 2.

4. La cererea părții contractante solicitante, partea contractantă solicitată va trebui să elibereze fără întârziere persoanei care face obiectul readmisiei, în temeiul prevederilor paragrafului 1, documentele de călătorie necesare întoarcerii acesteia.

5. Dacă investigațiile ulterioare dovedesc că persoana readmisă nu era cetățean al statului părții contractante solicitate în momentul plecării de pe teritoriul statului părții contractante solicitante și nu îndeplinește condițiile prevăzute la paragraful 1 sau la art. 4, partea contractantă solicitantă își asumă obligația de a reprimi imediat acea persoană prin procedură de readmisie.

ARTICOLUL 3

Dovada ori prezumarea cetățeniei

1. Cetățenia este considerată dovedită de următoarele documente, cu condiția ca acestea să poată fi atribuite cu certitudine unei persoane distincte:

- a) certificate de cetățenie;
- b) pașapoarte de orice fel (naționale, colective, diplomatice, de serviciu și titluri de călătorie);
- c) cărți de identitate, inclusiv cele temporare și provizorii;
- d) documente oficiale care indică cetățenia persoanei în cauză;
- e) registrele de marinari și carnetele de comandant de navă;
- f) informații certe oferite de autoritățile competente ale fiecărei părți contractante.

2. Dovezile *prima facie* referitoare la cetățenie pot fi furnizate, în particular, prin:

- a) fotocopii ale oricăror documente enumerate la paragraful 1;
- b) carnet de conducere;
- c) legitimații de serviciu, livrete și legitimații militare;
- d) certificate de naștere;
- e) fotocopii ale documentelor menționate;
- f) declarații scrise ale martorilor;
- g) declarație scrisă a persoanei în cauză;
- h) limba vorbită de persoana în cauză, numai corelată cu unul dintre elementele enumerate la lit. a)—f) și i);
- i) orice alt document care poate ajuta la stabilirea cetățeniei persoanei în cauză.

3. În cazul în care se aduc dovezi *prima facie* privind cetățenia părțile contractante vor considera reciproc că cetățenia persoanei în cauză este stabilită, cu excepția situațiilor în care partea contractantă solicitată a contestat acest lucru.

4. Documentele prevăzute în paragrafele 1 și 2 vor fi considerate suficiente ca dovezi *prima facie* referitoare la cetățenie, chiar dacă perioada lor de valabilitate a expirat.

5. În cazul în care dovada sau dovezile *prima facie* la care se face referire în paragrafele 1 și 2 nu este/sunt suficiente pentru dovedirea sau prezumarea întemeiată a cetățeniei, misiunea diplomatică sau oficiul consular competent al părții contractante solicitate va audia fără întârziere persoana în cauză pentru a stabili cetățenia acesteia.

ARTICOLUL 4

Readmisia străinilor

1. Oricare dintre părțile contractante va readmite, la cererea celeilalte părți contractante, un străin care a intrat pe teritoriul statului părții contractante solicitante direct de pe teritoriul statului părții contractante solicitate și care nu îndeplinește condițiile legale de intrare sau de ședere pe acel teritoriu.

2. Fiecare parte contractantă va readmite, la cererea celeilalte părți contractante, un străin cu ședere ilegală pe teritoriul statului părții contractante solicitante și care are un permis de ședere valabil, o viză valabilă, emis/emisă de autoritățile părții contractante solicitate, sau un alt document valabil, eliberat de autoritățile competente ale statului părții contractante solicitate, dând dreptul persoanei respective să intre și să locuiască pe teritoriul aceluia stat.

ARTICOLUL 5

Excepții de la obligația de readmisie a străinilor

1. Obligația de readmisie prevăzută la art. 4 nu va exista în cazul străinilor care, la plecarea de pe teritoriul statului părții

contractante solicitate sau la intrarea pe teritoriul statului părții contractante solicitante, au primit o viză valabilă ori un permis de ședere de la autoritățile părții contractante solicitante.

Obligația de readmisie prevăzută la art. 4 nu există nici pentru străinii cărora partea contractantă solicitantă le-a recunoscut calitatea de refugiat potrivit Convenției privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul privind statutul refugiaților, încheiat la New York la 31 ianuarie 1967.

2. Dacă ambele părți contractante au eliberat unui străin care face obiectul cererii de readmisie o viză de intrare sau un permis de ședere, partea contractantă a cărei viză de intrare sau permis de ședere expiră cel mai târziu va readmite persoana respectivă.

ARTICOLUL 6

Tranzitul

1. La cererea motivată a uneia dintre părțile contractante, cealaltă parte contractantă va permite străinilor ce fac obiectul unei proceduri de readmisie către un stat terț să intre pe și să tranziteze teritoriul statului său. Partea contractantă solicitată poate condiționa această permisiune de prezența unui reprezentant al autorității competente a părții contractante solicitante care să asigure escorta pe timpul tranzitării teritoriului statului său și de prezentarea, odată cu cererea de tranzit, a garanțiilor că persoana respectivă își poate continua călătoria și poate intra pe teritoriul statului de destinație.

2. Partea contractantă solicitată va acorda în condițiile legii viză de tranzit gratuită persoanei escortate și celor care asigură escorta.

3. Dacă străinului aflat în procedură de readmisie nu i se permite intrarea pe teritoriul unui stat terț sau dacă, indiferent de motiv, continuarea călătoriei nu mai este posibilă, partea contractantă solicitantă își asumă întreaga responsabilitate pentru preluarea fără întârziere și întoarcerea acestuia pe teritoriul statului său.

4. În situația în care există elemente evidente din care să rezulte, pentru persoana care face obiectul cererii de tranzit, riscul potențial de a fi pasibilă, în statul de destinație, de pedeapsa cu moartea sau de a fi supusă torturii, pedepselor și tratamentelor inumane sau degradante, precum și dacă garanțiile furnizate în temeiul paragrafului 1 nu sunt considerate satisfăcătoare, partea contractantă solicitată își rezervă dreptul de a refuza o astfel de cerere.

ARTICOLUL 7

Termene

1. Partea contractantă va răspunde în scris, fără întârziere, cererii de readmisie care i-a fost adresată și, în orice caz, în cel mult 20 de zile de la primirea cererii. Cererea de readmisie poate fi înaintată autorităților competente ale părții contractante solicitate prin poștă, prin înmânare directă sau prin orice alte mijloace de comunicare, inclusiv prin depunerea acesteia la misiunea diplomatică sau la oficiul consular competent al părții contractante solicitate. Orice respingere a unei astfel de cereri va fi motivată.

2. Imediat după comunicarea aprobării cererii de readmisie dar, în orice caz, după cel mult 3 luni de la data acestei aprobări, partea contractantă solicitată va prelua persoana care face obiectul procedurii de readmisie. Acest termen-limită va putea fi extins cu intervalul de timp necesar pentru clarificarea impedimentelor legale sau practice care se pot ivi, în baza

notificării făcute în acest scop de către partea contractantă solicitată.

ARTICOLUL 8

Încetarea obligației de readmisie

O cerere de readmisie formulată în temeiul art. 4 trebuie să fie adresată părții contractante solicitate în termen de un an după ce partea contractantă solicitantă a constatat intrarea sau șederea ilegală a străinului pe teritoriul statului său. Cererea formulată după scurgerea acestui termen nu mai este admisibilă.

ARTICOLUL 9

Schimbul și protecția informațiilor

1. Informațiile asupra cazurilor individuale, furnizate celeilalte părți contractante pentru aplicarea prezentului acord, se vor referi numai la:

a) datele personale ale persoanei care face obiectul unei cereri de readmisie și, atunci când este necesar, și cele ale membrilor familiei acesteia (nume, prenume, orice nume anterior, porecla, pseudonime, aliasuri, data și locul nașterii, sexul, naționalitatea, cetățenia actuală și cele anterioare);

b) pașaport, act de identitate sau alt document de călătorie (număr, data eliberării, autoritatea emitentă, locul eliberării, perioada de valabilitate, teritoriul în care este valabil);

c) alte date necesare identificării persoanei;

d) permisul de ședere și/sau viza eliberate de autoritățile părților contractante sau ale unor state terțe, itinerare, locuri de oprire, bilete de călătorie sau alte posibile aranjamente de călătorie;

e) orice informație care poate dovedi că persoana a stat pe teritoriul statului uneia dintre părțile contractante;

f) nevoia de îngrijire specială, pentru persoanele în vârstă sau bolnave, dacă este necesar.

2. Transmiterea informațiilor prevăzute la paragraful 1 va fi făcută cu respectarea legislației aplicabile în statul părții contractante care le furnizează.

3. Datele personale pot fi comunicate doar autorităților competente ale fiecărei părți contractante. Autoritățile competente ale fiecărei părți contractante vor asigura protecția tuturor informațiilor primite în baza prezentului acord, în conformitate cu legislația aplicabilă în statul lor. Fiecare parte contractantă se angajează:

a) să utilizeze orice informație primită în baza prezentului acord numai în scopul pentru care aceasta a fost solicitată;

b) să păstreze confidențialitatea informațiilor trimise părții contractante solicitate și să nu le transmită unei terțe părți decât dacă această transmitere este autorizată de partea contractantă solicitantă;

c) să protejeze aceste informații împotriva oricărei pierderi accidentale, acces neautorizat, alterări sau dezvăluiri;

d) să distrugă aceste informații în conformitate cu orice condiții stipulate de partea contractantă solicitantă, iar în cazul în care nu sunt prevăzute asemenea condiții, de îndată ce informațiile nu mai sunt necesare pentru scopul în care au fost furnizate.

ARTICOLUL 10

Cheltuieli

1. Partea contractantă solicitantă va suporta toate cheltuielile aferente transportului persoanelor care fac obiectul readmisiei, în temeiul prevederilor prezentului acord, precum și al escortei,

până la frontiera statului părții contractante solicitate, numai dacă aceste cheltuieli nu sunt suportate de o companie de transport.

2. Aceeași parte contractantă va suporta, de asemenea, toate cheltuielile de transport decurgând din executarea obligației de a reprimi persoanele prevăzute la art. 2 paragraful 2.

3. Partea contractantă solicitantă va suporta toate cheltuielile aferente transportului persoanelor care vor fi readmise în tranzit în baza prezentului acord, inclusiv al escortei, până în statul de destinație, iar dacă, indiferent de motiv, continuarea călătoriei nu mai este posibilă, va suporta și cheltuielile de reîntoarcere a acestora în statul său, numai dacă aceste cheltuieli nu sunt suportate de o companie de transport.

ARTICOLUL 11

Transportul bunurilor personale legal dobândite

1. Partea contractantă solicitantă va permite persoanei care face obiectul unei proceduri de readmisie să își transporte în statul de destinație toate bunurile sale, legal dobândite în conformitate cu legislația aplicabilă părții contractante solicitante.

2. Partea contractantă solicitantă nu este obligată să suporte costurile pentru transportul acestor bunuri.

ARTICOLUL 12

Prevederi privind aplicarea

1. În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului acord, părțile contractante se vor informa reciproc, pe cale diplomatică, cu privire la autoritățile competente desemnate pentru punerea în aplicare a acestuia, precum și în ceea ce privește adresele acestora ori alte informații necesare pentru înlesnirea comunicării. Părțile contractante vor trebui, de asemenea, să se informeze reciproc despre schimbările ce survin în legătură cu aceste autorități.

2. Reprezentanții autorităților competente se vor întâlni ori de câte ori este necesar pentru a analiza modul de punere în aplicare a prezentului acord și pentru a conveni asupra aranjamentelor practice pentru aplicarea acestuia.

3. Autoritățile competente vor conveni și asupra altor aranjamente necesare pentru aplicarea prezentului acord, cum ar fi:

— detalii, acte doveditoare și măsurile necesare pentru transfer și executarea tranzitului;

— determinarea punctelor de trecere a frontierei și stabilirea datei în vederea readmisiei;

— condițiile pentru transportul în tranzit al unui cetățean al unui stat terț sub escorta autorităților competente;

— dovezi sau prezumții în baza cărora este posibil a proba sau a arăta că străinul a sosit direct de pe teritoriul statului uneia dintre părțile contractante pe teritoriul statului celeilalte părți contractante;

— forma și conținutul cererii de readmisie, formatul fișei individuale cu datele personale, evidența persoanelor supuse procedurii de readmisie, limba de lucru etc.

ARTICOLUL 13

Legătura cu alte acorduri internaționale

1. Nicio prevedere a prezentului acord nu va aduce atingere în vreun fel drepturilor dobândite și obligațiilor asumate de oricare dintre părțile contractante, decurgând din alte acorduri internaționale, la care statele lor sunt parte.

2. Presentul acord nu se aplică în cazul persoanelor care fac obiectul procedurilor de extrădare, tranzit în caz de extrădare sau de transfer al persoanelor condamnate, convenite între statele părților contractante sau între acestea și state terțe.

ARTICOLUL 14

Dispoziții finale

1. Presentul acord se încheie pe o perioadă nedeterminată.

2. Fiecare parte contractantă va notifica celeilalte părți contractante, în scris, pe cale diplomatică, îndeplinirea procedurilor legale necesare în statul său pentru intrarea în vigoare a prezentului acord. Presentul acord va intra în vigoare după 30 de zile de la data primirii ultimei dintre cele două notificări.

3. Fiecare parte contractantă poate suspenda aplicarea prezentului acord, în întregime sau în parte, din motive de protecție a securității naționale, ordinii publice sau a sănătății

publice, printr-o notificare adresată în scris celeilalte părți contractante. Suspendarea va fi notificată neîntârziat celeilalte părți contractante pe cale diplomatică și va deveni efectivă la data indicată în notificare.

4. Fiecare parte contractantă, în conformitate cu prevederile legale cuprinse în legislația sa națională, poate propune oricând amendamente sau completări la prezentul acord. După convenirea de către părțile contractante asupra unei asemenea propuneri și după semnarea documentelor, aceste amendamente sau completări vor intra în vigoare potrivit paragrafului 2.

5. Fiecare parte contractantă poate denunța prezentul acord prin notificarea, în scris, a celeilalte părți contractante. Denunțarea va deveni efectivă în prima zi a lunii următoare celei în care a fost primită notificarea scrisă de către cealaltă parte contractantă.

Semnat la Bruxelles la 4 octombrie 2007, în două exemplare originale, fiecare în limbile română, islandeză și engleză, toate textele fiind în mod egal autentice. În cazul divergențelor de interpretare, va prevala textul în limba engleză.

Pentru Guvernul României,

Lazăr Comănescu,

reprezentant permanent al României la Uniunea Europeană

Pentru Guvernul Islandei,

Stefán Haukur Jóhannesson,

reprezentant permanent al Republicii Islanda
la Uniunea Europeană

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Islandei privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor, semnat la Bruxelles la 4 octombrie 2007

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Islandei privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor, semnat la Bruxelles la 4 octombrie 2007, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 9 iulie 2008.

Nr. 751.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 543

din 13 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (1) și (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (1) și (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Practic” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.347/303/2006 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă apărătorul părții Societatea Comercială „Plevnei” — S.A. din București, lipsind autorul excepției și cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Apărătorul părții Societatea Comercială „Plevnei” — S.A. din București solicită respingerea excepției, arătând, în esență, că prevederile legale criticate sunt în acord cu sistemul publicității imobiliare așa cum a fost reglementat prin lege și că nu se putea prevedea o altă condiție de comunicare a încheierii decât existența unui drept sau interes legitim.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se solicită completarea textului de lege supus controlului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.347/303/2006, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (1) și (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că „înțelesul pe care instanța îl dă celor două teze ale art. 50, și anume că plângerea împotriva încheierii privind admiterea cererii de înscriere în cartea funciară a unui drept real poate aparține numai celui care a făcut cererea sau persoanelor interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară, încalcă prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție”. Se arată, de asemenea, că orice persoană ar trebui să aibă dreptul de a formula plângere împotriva încheierii prin care s-a admis cererea privind înscrierea în cartea funciară.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă opinează că textul de lege criticat este constituțional, fiecare cerere formulată în justiție trebuind să justifice un interes născut, real și actual al părții.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 50 alin. (2) din Legea nr. 7/1996 este întemeiată deoarece prevederile legale criticate înlătură posibilitatea cetățeanului de a se adresa direct justiției, de a solicita încuviințarea de probe și de a se prevala neîngrădit de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil. Cu privire la prevederile art. 50 alin. (1) din aceeași lege se apreciază că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 50 alin. (1) și (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, care au următorul conținut:

— Art.50: „(1) Încheierea se comunică celui care a cerut înscrierea sau radierea unui act sau fapt juridic, precum și celorlalte persoane interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară, cu privire la imobilul în cauză, în termen de 15 zile de la pronunțarea încheierii, dar nu mai târziu de 30 de zile de la data înregistrării cererii.

(2) Încheierea de înscriere sau de respingere poate fi atacată cu plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la biroul teritorial. Plângerea împotriva încheierii se depune la biroul teritorial și se va înscrie din oficiu în cartea funciară. Oficiul teritorial este obligat să înainteze plângerea judecătoriei în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul, însoțită de dosarul încheierii și copia cărții funciare.”

Excepția este raportată la prevederile constituționale ale art. 21 alin.(1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale 124 alin. (1) și (2) privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția, Curtea constată că autorul acesteia este nemulțumit de modul în care instanțele de judecată au interpretat și aplicat prevederile legale supuse controlului, solicitând Curții modificarea textului de lege criticat, în sensul ca orice persoană să poată ataca cu plângere încheierea de înscriere sau de respingere a înscrierii în cartea funciară.

Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului, așa încât excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (1) și alin. (2) teza întâi și teza a treia din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 va fi respinsă ca inadmisibilă.

Cât privește dispozițiile art. 50 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 7/1996, Curtea observă că prin Decizia nr. 467 din 22 aprilie

2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 5 iunie 2008, a admis excepția și a constatat că acestea sunt neconstituționale în măsura în care nu permit accesul direct al contestatorului și la instanța de judecată competentă.

Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) teza a doua din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 va fi respinsă ca inadmisibilă în temeiul art. 29 alin. (3) și (6) din Legea nr. 47/1992.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (1) și (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Practic” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.347/303/2006 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 559

din 15 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 569 și art. 570 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 569 și 570 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Societatea Feroviară de Turism — S.F.T. C.F.R.” — S.A. din București în Dosarul nr. 12.885/233/2007 al Judecătoriei Galați — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că la dosar partea Societatea Comercială „Tunele” — S.A. din Brașov a depus o cerere de amânare în vederea pregătirii apărării.

Președintele acordă cuvântul asupra acestei cereri.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii ca neîntemeiată.

Curtea respinge cererea de amânare a cauzei formulată de Societatea Comercială „Tunele” — S.A. din Brașov.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textele de lege criticate respectă principiul previzibilității și clarității, cel nemulțumit de modul stabilit pentru eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare putând contesta procesul-verbal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 12.885/233/2007, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 569 și 570 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată într-o cauză în care s-a formulat o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale deoarece modul în care acestea ar putea fi aplicate, prin eliberarea sumelor de către executorul judecătoresc înainte de împlinirea termenului de 3 zile în care poate fi contestat procesul-verbal, aduce atingere dreptului de proprietate al debitorului.

Judecătoria Galați — Secția civilă nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, stabilirea de către legiuitor a conținutului și limitelor dreptului de proprietate, cărora li se subsumează și procedura de eliberare și distribuire a sumelor realizate din executarea silită, implică o restrângere a exercițiului dreptului de proprietate, justificată de necesitatea valorificării drepturilor și intereselor creditorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 569 și 570 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 569: „*Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare se poate face numai după trecerea unui termen de 15 zile de la data depunerii sumei, când executorul va proceda, după caz, la eliberarea sau distribuirea acesteia, cu citarea părților și a creditorilor care și-au depus titlurile.*

„*În cazul valorificării bunurilor grevate de un drept de gaj ori ipotecă sau de alte drepturi reale dobândite după înscrierea vreunei garanții reale asupra acestor bunuri, despre care a luat cunoștință în condițiile art. 425 ori art. 500 alin. 3, executorul este obligat să încunoștințeze din oficiu pe creditorii în favoarea*

cărora au fost constituite aceste sarcini, pentru a participa la distribuirea prețului.

„*În acest caz, titularii drepturilor de uzufruct, uz, abitație și servitute, stinse prin adjudecare, vor fi trecuți în ordinea înscrierii cu valoarea acestor drepturi înscrisse în cartea funciară, iar dacă nu este înscrisă, cu valoarea determinată potrivit art. 500 alin. 4, care poate fi contestată în condițiile art. 570 alin. 2.*”;

— Art. 570: „*Despre eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare, executorul va întocmi de îndată un proces-verbal, care se va semna de persoanele interesate care sunt prezente.*

„*Cel nemulțumit de modul stabilit pentru eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare poate cere executorului să consemneze obiecțiile sale în procesul-verbal, care poate fi contestat în termen de 3 zile. Contestația suspendă de drept eliberarea sau, după caz, distribuirea. Judecata ei se face de urgență și cu precădere, cu citarea în termen scurt a părților.*”

Excepția este raportată la prevederile constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 136 alin. (5) referitor la inviolabilitatea proprietății private.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că nu poate fi primită critica de neconstituționalitate a textelor de lege în raport cu art. 44 și art. 135 alin. (5) din Constituție, referitoare la garantarea dreptului de proprietate privată și la inviolabilitatea acesteia. Astfel, prin eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare, actul final al procedurii executării silite, se asigură realizarea drepturilor legale ale creditorilor. Stabilirea conținutului și limitelor dreptului debitorului de proprietate — prin textele de lege criticate — implică în mod necesar o restrângere a exercițiului său în considerarea drepturilor și intereselor creditorilor.

Curtea observă că, potrivit art. 569 și 570 din Codul de procedură civilă, executorul judecătoresc trebuie să respecte termenul de 3 zile în care cel nemulțumit de modul stabilit pentru eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare poate introduce contestație și să nu elibereze sau să distribuie respectiva sumă.

Curtea constată însă că modul în care textele de lege criticate au fost interpretate și aplicate în speță nu poate face obiectul controlului de constituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 569 și art. 570 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Societatea Feroviară de Turism — S.F.T. C.F.R.” — S.A. din București în Dosarul nr. 12.885/233/2007 al Judecătoria Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2008.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 560

din 15 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emil Balaure în calitate de administrator al Societății Comerciale „Royal Internațional” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.069/99/2007 al Tribunalului Iași — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că la dosar autorul excepției a depus o cerere de amânare.

Președintele acordă cuvântul pe cererea de amânare.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii de amânare.

Curtea respinge cererea de amânare.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 519 D/2008, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 4.380/101/2007 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că la dosar părțile Ioan Gorga și Dumitru Marinca au depus o întâmpinare prin care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor sus-menționate, având în vedere obiectul excepțiilor ridicate.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 519 D/2008 la Dosarul nr. 157 D/2008, care este primul înregistrat.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune păstrarea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierile din 31 ianuarie 2008 și 28 februarie 2008, pronunțate în Dosarele nr. 3.069/99/2007 și nr. 4.380/101/2007, **Tribunalul Iași — Secția comercială și contencios administrativ și Tribunalul Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată în cauze în care autorii au formulat cereri de recuzare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale întrucât, pe de-o parte, nu permit recuzarea tuturor judecătorilor unei instanțe, iar pe de altă parte, stabilesc că judecarea cererii de recuzare se face de judecătorii aceleiași instanțe.

Tribunalul Iași — Secția comercială și contencios administrativ opinează că prevederile legale criticate sunt constituționale, fiind adoptate cu scopul de a se evita tergiversarea judecării cauzelor.

Tribunalul Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, prin prevederile legale criticate urmărindu-se soluționarea cu celeritate și într-un termen rezonabil a cauzei.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale în sensul celor statuate de Curte în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „1. Nu se pot recuza judecătorii, rude sau afini ai acelorora care stau în judecată ca tutore, curator sau director al unei instituții publice sau societăți comerciale, când aceștia nu au interes personal în judecarea pricinii.

2. Nu se pot recuza toți judecătorii unei instanțe sau ai unei secții a acesteia.

21. Cererile de recuzare a instanțelor ierarhic superioare formulate la instanța care soluționează litigiul sunt inadmisibile.

3. Pentru aceleași motive de recuzare nu se poate formula o nouă cerere împotriva aceluiași judecător.”

Excepția de neconstituționalitate este raportată la prevederile constituționale ale art. 16, 20, 21, 24, 30, 51, 53 și 126 și la cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea Constituțională reține că s-a pronunțat în numeroase cazuri asupra prevederilor legale criticate.

Astfel, prin Decizia nr. 1.176 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 23 ianuarie 2008, Curtea s-a pronunțat asupra unei excepții ridicate de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin, având o motivare similară excepției ridicate în prezenta cauză. Cu acel prilej Curtea a reținut, făcând referire la jurisprudența sa, că instituția recuzării în procesele judiciare se justifică prin imperativul asigurării unei judecăți imparțiale, în care părțile să fie protejate de eventuala părtinire a judecătorului cauzată de legătura de rudenie sau afinitate cu una dintre părți, interesul personal pe care îl are în soluționarea cauzei deduse judecății sau alte asemenea împrejurări expres prevăzute de lege. Recuzarea nu poate fi, în consecință, decât individuală, și nu colectivă, și nici nu poate conduce, în sistemul nostru juridic, la împiedicarea tuturor judecătorilor unei instanțe de a judeca procesele cu care au fost investiți în condițiile legii.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emil Balaure în calitate de administrator al Societății Comerciale „Royal Internațional” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.069/99/2007 al Tribunalului Iași — Secția comercială și contencios administrativ și de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 4.380/101/2007 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2008.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 561

din 15 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Aurel Stan în

Dosarul nr. 22.735/299/2007 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se prezintă partea Ion Ioniță, lipsind autorul excepției și cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Partea Ion Ioniță solicită respingerea excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune păstrarea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 22.735/299/2007, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești.**

Excepția a fost ridicată într-o cauză în care s-a formulat cerere de recuzare a executorului judecătoresc.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale deoarece limitează cazurile de recuzare a executorilor judecătorești fără a permite recuzarea acestora pentru atitudine partizană și neprofesionalism. Totodată, se arată că prin textul de lege supus controlului se reglementează o inegalitate între poziția părților în procedura de executare, creditorul fiind singurul care are posibilitatea de a alege executorul judecătoresc.

Judecătoria Sectorului 1 București opinează că prevederile legale criticate sunt constituționale, făcând referire la jurisprudența Curții în materie.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale în sensul celor statuate de Curte în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind

executorii judecătorești, care au următorul cuprins: „*Executorii judecătorești pot fi recuzați în cazul în care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă.*”

Excepția de neconstituționalitate este raportată la prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că s-a mai pronunțat în numeroase cazuri asupra prevederilor legale criticate.

Astfel, prin Decizia nr. 1.118 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2008, făcând referire la jurisprudența sa, Curtea a reținut că enumerarea limitativă a cazurilor în care executorul judecătoresc poate fi recuzat se circumscrie cazurilor de recuzare a judecătorilor prevăzute de Codul de procedură civilă, cu excepția unor situații care sunt specifice activității judecătorilor. Totodată, Curtea a observat că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă reglementează în mod limitativ cazurile de recuzare a judecătorilor, protejând astfel partea în cazul în care se presupune că judecătorul ar putea fi lipsit de obiectivitate, ceea ce nu duce la încălcarea art. 21 și 53 din Legea fundamentală. Pe cale de consecință, a reținut Curtea, nici textul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 nu încalcă principiile statuate la art. 21 și 53 din Constituție.

În ceea ce privește susținerea conform căreia există o inegalitate între poziția părților, având în vedere că numai creditorul are posibilitatea de a alege executorul judecătoresc, Curtea a constatat că această critică este nefondată întrucât în cadrul procedurii de executare silită ambele părți beneficiază de anumite garanții procesuale, printre care posibilitatea de a formula contestație împotriva executării înseși ori împotriva oricărui act de executare. Totodată, alegerea executorului judecătoresc de către creditor este justificată prin faptul că acesta este interesat în realizarea pe cale silită a creanței sale, în condițiile în care debitorul nu și-a adus la îndeplinire obligația ce îi revine.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Aurel Stan în Dosarul nr. 22.735/299/2007 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2008.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 565

din 15 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici
de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Taxtomato Pres” — S.R.L din Târgu Mureș în Dosarul nr. 1.482/289/2007 (nr. vechi 1.478/2007) al Judecătoriei Reghin.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune păstrarea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.482/289/2007 (nr. vechi 1.478/2007), **Judecătoria Reghin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale.**

Excepția a fost ridicată într-o cauză având ca obiect o plângere împotriva unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale deoarece prin nivelul ridicat al amenzilor se aduce atingere dreptului de proprietate și se împiedică libera inițiativă și concurența pe care se bazează economia de piață.

Judecătoria Reghin opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece potrivit art. 57 din Legea fundamentală exercitarea drepturilor și libertăților constituționale trebuie să se facă cu bună-credință, fără să se încalce drepturile și libertățile celorlalți.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, în sensul celor statuate de Curte în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Instanța de judecată a sesizat Curtea cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale. Din cuprinsul procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor rezultă că societatea a fost sancționată în temeiul art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, asupra constituționalității căruia se va pronunța Curtea prin prezenta decizie.

Acesta are următorul conținut:

— Art. 10 lit. b): „*Constituie contravenții următoarele fapte dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni:[...]*”

b) neîndeplinirea obligației operatorilor economici de a se dota și de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale avizate conform art. 5 alin. (2), la termenele stabilite la art. 6, cu excepția prevăzută la art. 1 alin. (4), neemiterea bonului fiscal pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate ori emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale, precum și nereintroducerea datelor înscrise pe rola jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative.”

Excepția de neconstituționalitate este raportată la prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (2) și (3) referitor la dreptul de proprietate privată și ale art. 135 alin. (2) lit. a) privind asigurarea libertății comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că a stabilit în mod constant în jurisprudența sa că aplicarea și executarea unor sancțiuni pecuniare, inclusiv a măsurii confiscării unor bunuri sau valori, cu toate că determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui sancționat, nu încalcă dispozițiile constituționale privind ocrotirea proprietății private, întrucât sunt consecința unor încălcări ale legii. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 56 din 13 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 20 mai 1999.

Totodată, prin Decizia nr. 39 din 11 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 5 februarie 2007, Curtea a statuat că textul de lege criticat nu contravine prevederilor art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, deoarece stabilește doar caracterul de contravenție al unor fapte privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, ceea ce reflectă opțiunea legiuitorului în materie și concretizarea preocupării statului ca prin mijloace specifice să preîntâmpine fapte de natură a avea impact negativ asupra economiei naționale.

În final Curtea observă că textul de lege criticat se aplică în egală măsură tuturor operatorilor economici care se găsesc în situația prevăzută de ipoteza normei juridice, așa încât nu poate fi reținută critica privind încălcarea art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Taxtomato Pres” — S.R.L din Târgu Mureș în Dosarul nr. 1.482/289/2007 (nr. vechi 1.478/2007) al Judecătoriei Reghin.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2008.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 566

din 15 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, art. 7, art. 10, art. 11, art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, 7, 10, 11 și 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Floarea Marinescu în Dosarul nr. 9.548/4/2007 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune păstrarea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9.548/4/2007, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, 7, 10, 11 și 13 din**

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.

Excepția a fost ridicată într-o cauză în care s-a formulat o cerere de evacuare pe calea ordonanței președințiale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale deoarece nu reglementează prelungirea contractelor de închiriere pentru toți cetățenii, ci instituie în mod nejustificat anumite condiții pentru prelungirea respectivelor contracte. Totodată, textele de lege criticate aduc atingere și dreptului la un nivel de trai corespunzător, care cuprinde și dreptul la locuință.

Judecătoria Sectorului 4 București nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, în sensul celor statuate de Curte în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2, 7, 10, 11 și 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, care au următorul conținut:

— Art. 2: „Contractele de închiriere prelungite sau reînnoite în temeiul Legii nr. 17/1994, pentru suprafețele cu destinația de locuințe, proprietatea persoanelor fizice sau juridice de drept privat, se prelungesc, la cererea chiriașilor, pentru o perioadă de 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”;

— Art. 7: „Prelungirea contractelor de închiriere, realizată în baza prevederilor art. 1, rămâne valabilă și în cazul redobândirii imobilelor respective de către foștii proprietari sau de moștenitorii acestora după intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”;

— Art. 10: „În vederea încheierii noului contract de închiriere, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență sau de la deschiderea rolului fiscal, după caz, proprietarul îi va notifica chiriașului sau fostului chiriaș, prin executorul judecătoresc, data și locul întâlnirii. Notificarea va fi comunicată prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.”

(2) Chiriașul sau fostul chiriaș este obligat să comunice în scris proprietarului, cu confirmare de primire, cererea de a încheia un nou contract de închiriere, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea notificării.

(3) În cazul în care chiriașul sau fostul chiriaș comunică proprietarului că nu cere să încheie un nou contract de închiriere, acesta este obligat să îi predea proprietarului locuința pe bază de proces-verbal, în termen de cel mult 60 de zile de la data notificării prevăzute la alin. (1). Nepredarea locuinței înăuntrul acestui termen îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor-interese, pe calea ordonanței președințiale.”;

— Art. 11: „(1) Nerespectarea de către proprietar a dispozițiilor art. 10 alin. (1) atrage prelungirea de drept a contractului de închiriere anterior până la încheierea unui nou contract de închiriere. Neplata chiriei până la încheierea noului contract de închiriere nu poate fi invocată de proprietar ca motiv de evacuare a chiriașului sau a fostului chiriaș.”

(2) Lipsa unui răspuns scris sau refuzul nejustificat al chiriașului sau al fostului chiriaș de a încheia un nou contract de închiriere în termen de 60 de zile de la primirea notificării îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor-interese, pe calea ordonanței președințiale.”;

— Art. 13: „Prelungirea contractelor de închiriere nu se aplică:

a) în cazul contractelor de închiriere încheiate de chiriași cu proprietari persoane fizice, altele decât cele prevăzute la art. 2—7;

b) în cazul contractelor de închiriere pentru spațiile cu destinația de locuințe proprietate particulară, prevăzute la art. 1—7, ai căror titulari de contract sau membri de familie menționați în contract sunt proprietari ai unei locuințe corespunzătoare ori au înstrăinat o locuință corespunzătoare, după data de 1 ianuarie 1990, în aceeași localitate. Fac excepție

contractele de închiriere ai căror titulari sau membri de familie menționați în contract au redobândit, ca foști proprietari sau moștenitori ai acestora, locuințe care sunt efectiv ocupate de chiriași persoane fizice, de una dintre persoanele juridice prevăzute la art. 1 sau de o instituție publică;

c) chiriașului care refuză să preia în folosință o altă locuință pusă la dispoziție, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, de fostul proprietar sau de moștenitorii acestuia ori de autoritățile publice locale;

d) în cazul litigiilor determinate de refuzul chiriașilor cărora li s-a notificat să încheie un nou contract de închiriere cu proprietarul, potrivit Legii nr. 17/1994, Legii nr. 112/1995 sau Legii nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) în cazul litigiilor dintre proprietar și chiriaș având ca obiect schimbul de locuințe;

f) în cazul chiriașilor care au subînchiriat locuința fără consimțământul scris al proprietarului;

g) în cazul chiriașilor care au schimbat total sau parțial destinația ori structura interioară a locuinței fără consimțământul scris al proprietarului și fără aprobările legale;

h) chiriașului care a pricinuit însemnate stricăciuni locuinței, clădirii în care este situată aceasta, instalațiilor sau bunurilor aferente acestora ori care a înstrăinat fără drept părți din acestea;

i) chiriașului care are un comportament ce face imposibilă conviețuirea sau împiedică folosirea normală a locuinței;

j) chiriașilor rezidenți în străinătate care, fără a fi detașați, nu au mai folosit locuința mai mult de un an fără întreruperi.”

Excepția de neconstituționalitate este raportată la prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, la dispozițiile art. 25 privind dreptul la un nivel de viață corespunzător din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și la prevederile art. 9 referitor la dreptul oricărei persoane la securitate socială, art. 10 privind ocrotirea și asistența acordate familiei, art. 11 referitor la dreptul la un nivel de trai suficient și art. 12 privind dreptul la sănătate din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că prin Decizia nr. 256 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 3 mai 2007, s-a mai pronunțat asupra prevederilor legale criticate pentru motive similare celor din prezenta cauză.

Cu acel prilej Curtea a respins excepția și a statuat, făcând referire la jurisprudența sa, că măsurile de protecție a chiriașilor instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 își au temeiul constituțional în prevederile art. 47 alin. (1) și în cele ale art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, finalitatea acestei ordonanțe fiind aceea de a reglementa raporturile dintre chiriași și proprietari, precum și de a oferi soluții juridice situațiilor litigioase ivite în procesul aplicării Legii nr. 112/1995, prin utilizarea unor mijloace juridice, asigurându-se totodată posibilitatea pentru proprietar de valorificare a atributelor dreptului său de proprietate și, în același timp, protecția chiriașilor împotriva unor eventuale abuzuri.

Cu privire la conținutul noțiunii „nivel de trai decent”, Curtea a reținut că acesta nu este definit de Constituție, dar el trebuie examinat în raport cu situațiile avute în vedere de legiuitor, precum și în funcție de reglementările internaționale privind drepturile omului, obligatorii în temeiul art. 11 și 20 din Constituție. În acest sens, potrivit art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, dreptul la un nivel de trai corespunzător cuprinde printre altele și dreptul la locuință. În același sens, art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, prevăzând obligația

statelor de a recunoaște dreptul oricărei persoane la un nivel de trai suficient pentru ea însăși și familia sa, se referă în mod expres și la locuință.

Curtea observă cu acest prilej că din această perspectivă textele de lege criticate nu aduc atingere prevederilor din Constituție și din actele internaționale invocate, finalitatea acestora fiind protecția chiriașilor.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, art. 7, art. 10, art. 11 și art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Floarea Marinescu în Dosarul nr. 9.548/4/2007 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2008.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 572

din 15 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317, art. 318 alin. 1 și art. 320 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 și art. 320 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cristescu Oil” — S.R.L. din Cornea în Dosarul nr. 5.629/1/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, consilierul juridic Ioan Vasile Ghiocel, cu delegație la dosar, și, pentru partea Garda Financiară — Comisariatul general, consilier juridic Mirela Postaru, cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că la dosar partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției.

Cât privește critica referitoare la faptul că prin art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 anumite categorii de chiriași ar fi discriminate, Curtea observă că nici aceasta nu poate fi primită. Astfel, principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Or, chiriașii pentru care prelungirea contractelor de închiriere nu se aplică, în temeiul art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, se află în situații diferite față de ceilalți chiriași.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 530 D/2008, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 317, 318 și 320 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sergiu Ciobanu în Dosarul nr. 10.944/193/2007 al Judecătoriei Botoșani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor sus-menționate, având în vedere obiectul excepțiilor ridicate.

Reprezentantul autorului excepției, cel al părții prezente, precum și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 530 D/2008 la Dosarul nr. 329 D/2008, care a fost primul înregistrat.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Consilierul juridic Ioan Vasile Ghiocel, pentru autorul Societatea Comercială „Cristescu Oil” — S.R.L. din Cornea, solicită să se constate că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care contestația în anulare împotriva hotărârii instanței de recurs poate fi introdusă doar de

partea care a exercitat recursul. În acest sens depune concluzii scrise la dosar.

Consilierul juridic Mirela Postaru, pentru partea Garda Financiară — Comisariatul general, solicită respingerea excepției și păstrarea jurisprudenței Curții în materie, arătând totodată că prevederile legale criticate sunt norme procedurale reglementate de legiuitor potrivit competenței sale stabilite prin art. 126 alin. (2) din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, apreciind că se solicită interpretarea și aplicarea legii, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

În replică, consilierul juridic al autorului excepției Societatea Comercială „Cristescu Oil” — S.R.L. din Cornea arată că în jurisprudența Curții s-au mai pronunțat decizii de interpretare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 13 februarie 2008 și 19 februarie 2008, pronunțate în dosarele nr. 5.629/1/2007 și nr. 10.944/193/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și Judecătoria Botoșani au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317, 318 și 320 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată în cauze având ca obiect contestații în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul Societatea Comercială „Cristescu Oil” — S.R.L. din Cornea susține că prevederile art. 318 și art. 320 alin. (3) din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale deoarece calea extraordinară de atac a contestației în anulare împotriva hotărârii instanței de recurs este prevăzută doar pentru partea care a introdus recursul, limitând astfel nejustificat dreptul părții adverse de a ataca hotărârea instanței de recurs pentru motivul că nu a cercetat ori soluționat vreunul dintre motivele de modificare sau casare. Autorul Sergiu Ciobanu susține că dispozițiile legale atacate sunt neconstituționale deoarece au drept consecință instabilitatea hotărârilor judecătorești și încălcarea dreptului său la apărare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Judecătoria Botoșani opinează că textele de lege criticate sunt norme procedurale care respectă prevederile și principiile Legii fundamentale, sunt în competența legiuitorului și constituie o garanție a accesului liber la justiție și a dreptului la un proces echitabil.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, reprezentând norme de procedură, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, sunt de competența legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentanților părților prezente, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Curtea observă că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 317, ale art. 318 alin. 1 și ale art. 320 din Codul de procedură civilă deoarece dispozițiile alin. 2 ale art. 318 au fost abrogate prin art. I pct. 121 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 2 octombrie 2000. Prin urmare, Curtea urmează a se pronunța numai asupra prevederilor art. 317, ale art. 318 alin. 1 și ale art. 320 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 317: *„Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului:*

1. *când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii;*

2. *când hotărârea a fost dată de judecători cu călcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență.*

Cu toate acestea, contestația poate fi primită pentru motivele mai sus arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond.”;

— Art. 318: *„Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.”;*

— Art. 320: *„Contestația se judecă de urgență și cu precădere.*

Întâmpinarea este obligatorie și se depune la dosar cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată.

Hotărârea dată în contestație este supusă acelorași căi de atac ca și hotărârea atacată.”

Excepția de neconstituționalitate este raportată la prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 126 referitor la instanțele judecătorești și art. 129 privind folosirea căilor de atac.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că asupra prevederilor art. 318 alin. 1 s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 387 din 30 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.041 din 10 noiembrie 2004, reținând, în esență, următoarele: dispozițiile art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă reglementează contestația în anulare specială, care este o cale de atac extraordinară, ce se poate exercita în cazurile limitativ prevăzute de lege numai împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele de recurs.

Curtea a reținut că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 21 din Constituție, întrucât, potrivit jurisprudenței constante a instanței constituționale, dacă legiuitorul este suveran în a reglementa diferit în situații diferite accesul la o cale ordinară de atac, fără ca prin aceasta să fie afectat liberul acces la justiție, *a fortiori* o atare concluzie se impune atunci când în discuție este accesul la o cale extraordinară de atac, care, prin definiție, are caracter de excepție și deci poate fi valorificată numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege, în caz contrar existând riscul producerii unor perturbări majore ale stabilității și securității raporturilor juridice.

Curtea reține că este neîntemeiată susținerea autorului excepției Societatea Comercială „Cristescu Oil” — S.R.L. din Cornea potrivit căreia acestuia îi este încălcat dreptul la apărare, deoarece textul de lege criticat nu îi permite să atace cu contestație în anulare hotărârea instanței de recurs, întrucât nu a avut calitatea de recurent. Curtea observă că recurentul este singurul care are interesul de a ataca pe calea contestației în anulare specială hotărârea pronunțată în recurs, pentru motivul că instanța a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare invocate. Altfel s-ar ajunge în situația în care intimatul ar susține, contrar propriilor interese, motivele invocate de recurent în cererea sa.

De altfel, art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, precum și art. 129, care prevede că, „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în*

condițiile legii”, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac.

Cu privire la susținerile autorului Sergiu Ciobanu, potrivit cărora dispozițiile legale atacate au drept consecință instabilitatea hotărârilor judecătorești și încălcarea dreptului său la apărare, Curtea observă că nici acestea nu pot fi primite. Stabilitatea hotărârilor judecătorești este condiționată de adoptarea lor în condițiile legii, iar finalitatea contestației în anulare este tocmai aceea de a se remedia neregularitățile privind competența și procedura de judecată prevăzute de lege. Judecarea contestației în anulare nu este de natură să încalce dreptul părților la apărare, în condițiile în care acestea sunt citate și pot să participe la dezbateri, iar potrivit art. 320 alin. (3) din Codul de procedură civilă „*hotărârea dată în contestație este supusă aceluiași căi de atac ca și hotărârea atacată*”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 alin. 1 și art. 320 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cristescu Oil” — S.R.L. din Cornea în Dosarul nr. 5.629/1/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, și a prevederilor art. 317, art. 318 alin. 1 și art. 320, excepție ridicată de Sergiu Ciobanu în Dosarul nr. 10.944/193/2007 al Judecătoriei Botoșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2008.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 574

din 15 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2007 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2007 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de

Ilie Gheorghe Vasile Cornel în Dosarul nr. 4.269/303/2007 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Autorul excepției susține oral concluziile scrise depuse la instanța care a sesizat Curtea.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că prevederile legale criticate constituie norme procedurale

adoptate de legiuitor potrivit competenței sale instituite prin art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

În replică, autorul excepției apreciază că reprezentantul Ministerului Public ar trebui să îi apere drepturile procedurale, sens în care s-a pronunțat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 4.269/303/2007, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2007 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.**

Excepția a fost ridicată în recursul împotriva unei încheieri de ședință prin care s-a respins cererea autorului excepției de înregistrare a ședințelor de judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale deoarece în aplicarea acestora instanțele de judecată refuză să înregistreze, la cerere, ședințele de judecată, deși au aparatul necesar pentru a satisface această cerere.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, constituind o garanție a principiilor statului de drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2007 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 21 decembrie 2007, având următorul cuprins: „*Termenul prevăzut la art. III din titlul XVI*

al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, de la care se aplică dispozițiile art. 13 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la înregistrarea ședințelor de judecată, se prorogă până la data de 1 ianuarie 2009.”

Excepția este raportată la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și ale art. (5), art. 11, art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, 21, 52 și ale art. 53 alin. (1), cu referire la art. 1 și următoarele din Carta drepturilor și libertăților fundamentale, art. 1 și următoarele din Carta europeană a drepturilor fundamentale, art. 1 și următoarele din Carta socială europeană revizuită și Recomandarea Consiliului Europei nr. 21/1987 privind asistența victimelor și prevenirea victimizării lor.

Examinând excepția, Curtea Constituțională reține că, potrivit art. 13 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „*ședințele de judecată se înregistrează prin mijloace tehnice video sau audio ori se consemnează prin stenografiere. Înregistrările sau stenogramele se transcriu de îndată.*”

Totodată, Curtea observă că prin art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente s-a stabilit inițial data de 1 iulie 2006 de la care era prevăzută începerea procesului de înregistrare a ședințelor de judecată potrivit art. 13 din Legea nr. 304/2004. Ulterior, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene, acest termen a fost prorogat până la 1 ianuarie 2008. Însă, având în vedere faptul că procedura de achiziție publică a echipamentelor de înregistrare nu a fost finalizată, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 154/2007, criticată pentru neconstituționalitate, termenul a fost prorogat până la 1 ianuarie 2009.

Curtea observă că prin prevederile legale criticate s-a prorogat termenul de la care se vor înregistra ședințele de judecată din cauza imposibilității de finalizare a procedurilor de achiziționare a echipamentelor audio-video. Aceasta nu contravine însă prevederilor constituționale și din actele internaționale invocate, deoarece reprezintă o situație extraordinară ce a trebuit reglementată de urgență și se referă la o perioadă limitată în timp.

De altfel, potrivit art. 147 din Codul de procedură civilă, „*Dezbaterile urmate în ședință se vor trece în încheierea de ședință, care va fi semnată de judecători și greșier*”, așa încât consemnarea activității desfășurate la fiecare termen de judecată se face în încheierea de ședință, act procedural care oferă instanței de control judiciar posibilitatea de a aprecia asupra desfășurării în condiții legale a procesului civil și de a verifica legalitatea măsurilor dispuse, asigurându-se în acest mod accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil al persoanelor.

Cât privește susținerile autorului excepției cu privire la modul în care instanțele de judecată aplică legea, acestea nu pot face obiectul controlului exercitat de Curtea Constituțională.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2007 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Ilie Gheorghe Vasile Cornel în Dosarul nr. 4.269/303/2007 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2008.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 585

din 20 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Camelia Chiper Tofan în Dosarul nr. 2.884/105/2007 al Curții de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal răspund părțile Adriana Iordache și Viorel Iordache, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Părțile prezente solicită respingerea excepției, apreciind că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune păstrarea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.884/105/2007, **Curtea de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 305 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată într-un recurs în care s-a respins cererea de încuviințare a probei cu expertiza.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale întrucât nu permit administrarea de probe noi în recurs, cu excepția înscrisurilor.

Curtea de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția este neîntemeiată, textul de lege criticat fiind adoptat de legiuitor în acord cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, în sensul celor statuate de Curte în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 305 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „În instanța de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepția înscrisurilor, care pot fi depuse până la închiderea dezbaterilor.”

Prevederile legale criticate sunt considerate a fi contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 124 alin. (1) și (2) privind înfăptuirea justiției, art. 129 referitor la folosirea căilor de atac și art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 11 privind libertatea de întrunire și de asociere și ale art. 13 referitor la dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că prin Decizia nr. 212 din 28 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Camelia Chiper Tofan în Dosarul nr. 2.884/105/2007 al Curții de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 690

din 12 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fortus” — S.A. din Iași în Dosarul nr. 17.425/3/2007 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Anca Lucia Teodorescu, pentru Agenția Națională de Administrare Fiscală, cu delegația depusă în ședință, lipsă fiind autorul excepției de

Partea I, nr. 349 din 6 mai 2008, făcând referire la jurisprudența sa, a respins excepția de neconstituționalitate a art. 305 din Codul de procedură civilă.

Curtea a reținut că instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, nu este contrară principiului liberului acces la justiție, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Atât în sistemul nostru procesual, cât și în cel al altor țări legea poate exclude folosirea unor căi de atac sau poate limita posibilitatea folosirii anumitor instrumente procesuale aflate la îndemâna părților, cum sunt probele, fără ca prin aceasta să se încalce litera sau spiritul Legii fundamentale.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc în esență aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în aceasta își mențin valabilitatea și în cauza de față.

neconstituționalitate, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Consilierul juridic al Agenției Naționale de Administrare Fiscală solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, deoarece instituirea unui termen de prescripție de o lună nu încalcă art. 16, nici celelalte dispoziții invocate din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 17.425/3/2007, **Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de

Societatea Comercială „Fortus” — S.A. din Iași în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatarea nulității unor ordine ale Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât limitează atacarea în justiție a unor categorii de operațiuni sau acte emise în procesul de privatizare și pun în imposibilitate persoana de drept privat de a-și valorifica drepturile pe care le are conform legilor speciale în materia privatizării. Pe cale de consecință, se creează o situație de inferioritate a particularului în raport cu autoritățile publice, care sunt puse la adăpost de valorificarea unor drepturi împotriva lor de termenul de prescripție extrem de scurt.

Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât acestea nu instituie discriminări și nici nu contravin regulii constituționale potrivit căreia conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 39 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 28 martie 2002, modificate prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 556/2003 pentru modificarea Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fortus” — S.A. din Iași în Dosarul nr. 17.425/3/2007 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

privatizării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 22 decembrie 2003.

În prezent, dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins: „*Termenul de prescripție pentru introducerea cererii prin care se atacă o operațiune sau un act prevăzut de prezenta lege, de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, aprobată prin Legea nr. 44/1998, cu modificările și completările ulterioare, precum și de celelalte legi speciale din domeniul privatizării ori se valorifică un drept conferit de acestea este de o lună de la data la care reclamantul a cunoscut sau trebuia să cunoască existența operațiunii sau actul atacat ori de la data nașterii dreptului, cu excepția cererilor privind executarea obligațiilor prevăzute în contractele de vânzare-cumpărare de acțiuni ale societăților comerciale privatizate, precum și a celor în desființarea acestor contracte cărora li se aplică termenul general de prescripție.*”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, ale art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată, ale art. 52 referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că susținerile autorului excepției referitoare la crearea unei situații de inferioritate a particularului în raport cu autoritățile publice sunt neîntemeiate, deoarece, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, trebuie să se aplice același tratament juridic unor situații juridice egale sau similare. Or, în cazul de față, nu se poate susține că persoanele fizice se află în aceeași situație juridică cu autoritățile publice, art. 16 alin. (1) din Constituție prevăzând că „*cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 44 din Constituție datorată instituirii unui termen extrem de scurt de care persoanele private dispun pentru valorificarea drepturilor lor față de autoritățile publice implicate în privatizare, Curtea reține că legiuitorul este liber să stabilească anumite termene de prescripție, neintrând în competența Curții Constituționale modificarea unor astfel de termene, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica prevederile supuse controlului.

Având în vedere acestea, Curtea constată că nici prevederile art. 53 din Legea fundamentală nu sunt încălcate prin dispozițiile de lege criticate, deoarece nu s-a reținut restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, ca atare, nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de norma constituțională pretins a fi încălcată.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 691

din 12 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 din Legea nr. 31/1990
privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Constantin Colțatu în Dosarul nr. 40.494/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 40.494/3/2007, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Constantin Colțatu în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect autorizarea convocării Adunării Generale a Asociaților.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece prin instituirea posibilității ca o minoritate să convoace adunarea generală a acționarilor prin intermediul instanței se încalcă dreptul de proprietate al acționarilor majoritari și principiile constituționale ale economiei de piață.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, simpla autorizare a convocării adunării generale a asociaților nu determină o limitare a dreptului de proprietate, ci, dimpotrivă, este menită să asigure o protecție egală a exercitării dreptului de proprietate asupra acțiunilor, indiferent dacă acționarii sunt minoritari sau majoritari. De asemenea, faptul că instanța poate lua decizii în numele asociaților nu are ca efect încălcarea libertății comerțului, ci înlătură manifestările abuzive ale organelor de conducere executivă care refuză să organizeze cadrul pentru luarea deciziilor importante pentru funcționarea societăților comerciale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât intervenția instanței, dincolo de deblocarea activității societății comerciale, la cererea unora dintre acționari, nu permite nicio imixtiune în activitatea internă a societății, aceasta urmând a se realiza în deplină concordanță cu principiul autonomiei de decizie a organelor de conducere, care rămân libere să hotărască cu privire la operațiunile comerciale întreprinse de operatorul economic, în condițiile legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 119 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, modificate prin art. I pct. 66 din Legea nr. 441/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990, privind societățile comerciale, republicată, și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 28 noiembrie 2006, cu următorul conținut:

„(1) *Consiliul de administrație, respectiv directoratul, convoacă de îndată adunarea generală, la cererea acționarilor reprezentând, individual sau împreună, cel puțin 5% din capitalul social sau o cotă mai mică, dacă în actul constitutiv se prevede astfel și dacă cererea cuprinde dispoziții ce intră în atribuțiile adunării.*

(2) *Adunarea generală va fi convocată în termen de cel mult 30 de zile și se va întruni în termen de cel mult 60 de zile de la data primirii cererii.*

(3) *În cazul în care consiliul de administrație, respectiv directoratul, nu convoacă adunarea generală, instanța de la sediul societății, cu citarea consiliului de administrație, respectiv a directoratului, va putea autoriza convocarea adunării generale de către acționarii care au formulat cererea. Prin aceeași încheiere instanța aprobă ordinea de zi, stabilește data de referință prevăzută la art. 123 alin. (2), data ținerii adunării generale și, dintre acționari, persoana care o va prezida.*

(4) *Costurile convocării adunării generale, precum și cheltuielile de judecată, dacă instanța aprobă cererea conform alin. (3), sunt suportate de societate.*”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată și ale art. 135 privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra dispozițiilor criticate din Legea nr. 31/1990 — raportate la prevederile art. 44 și ale art. 135 din Constituție — prin Decizia nr. 295 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 3 aprilie 2008. Cu acel prilej, Curtea a reținut că textul de lege criticat nu conține nicio normă contrară prevederilor constituționale menționate mai sus. Acest text de lege acordă instanței de judecată posibilitatea de a autoriza convocarea adunării generale numai în măsura în care consiliul de administrație, respectiv directoratul, nu fac acest lucru în urma solicitării

acționarilor ce reprezintă cel puțin 5% din capitalul social sau o cotă mai mică, dacă în actul constitutiv se prevede astfel.

Potrivit aceluiași text de lege, instanța judecătorească poate hotărî prin încheiere doar în ceea ce privește convocarea adunării generale, stabilirea datei de referință pentru acționarii îndreptățiți să fie înștiințați și să voteze în cadrul adunării generale, a datei ținerii adunării generale, precum și referitor la desemnarea dintre acționari a persoanei care o va prezida. Prin urmare, intervenția instanței, dincolo de deblocarea activității societății comerciale, la cererea unora dintre acționari, nu permite nicio imixtiune în activitatea internă a societății, aceasta urmând a se realiza în deplină concordanță cu principiul autonomiei de decizie a organelor de conducere, care rămân libere a hotărî cu privire la operațiunile comerciale întreprinse de operatorul economic, în condițiile legii.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, soluția și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Constantin Colțatu în Dosarul nr. 40.494/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 749

din 24 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3717 alin. 2, 3 și 4 și art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3717 alin. 2, 3 și 4 și art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială

„Shell Gas Romania” — S.A. din București în Dosarul nr. 15.081/299/2006 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 15.081/299/2006, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3717 alin. 2, 3 și 4 și**

art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Shell Gas Romania” — S.A. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul invocă art. 16 alin. (1), art. 21, 24 și 53 din Constituția României și susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie posibilitatea executorului judecătoresc de a stabili în mod arbitrar cheltuielile de executare. Pe de altă parte, prin dispozițiile art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă se creează un dezechilibru în raportul execuțional dintre creditor și debitor. Astfel, imposibilitatea efectuării plății de către terții contractanți către debitor, prin înființarea poprii, poate paraliza întreaga activitate economică a acestuia, favorizând concurența neloială.

Judecătoria Sectorului 1 București nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate cu care a sesizat Curtea Constituțională.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 371⁷ alin. 2, 3 și 4 și art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 371⁷ alin. 2, 3 și 4: „*Cheltuielile ocazionate de efectuarea executării silită sunt în sarcina debitorului urmărit, afară de cazul când creditorul a renunțat la executare sau dacă prin lege se prevede altfel. De asemenea, debitorul va fi ținut să suporte cheltuielile de executare făcute după înregistrarea cererii de executare și până la data realizării obligației stabilite în titlul executoriu prin executare voluntară.*

Sumele ce urmează să fie plătite se stabilesc de către executorul judecătoresc, prin proces-verbal, pe baza dovezilor prezentate de partea interesată, în condițiile legii.

Pentru sumele stabilite potrivit prezentului articol, procesul-verbal constituie titlu executoriu.”;

— Art. 454 alin.1: „*Poprirea se înființează fără somație, prin adresă însoțită de o copie certificată de pe titlul executoriu, comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 452, înștiințându-se totodată și debitorul despre măsura luată.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 24 care consacră

dreptul la apărare și ale art. 53 referitor la restrângerea unor drepturi sau a unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 371⁷ alin. 2, 3 și 4 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 1.040 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 4 decembrie 2007. Cu acel prilej, instanța constituțională a reținut că, prin intermediul art. 371¹ din Codul de procedură civilă, legiuitorul a instituit un ansamblu de mijloace procedurale menite să facă posibilă realizarea efectivă a dreptului chiar și în cazurile în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația stabilită prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu executoriu. Astfel, executarea silită intervine numai în cazul neexecutării de bunăvoie a măsurilor dispuse de judecător, fără a se încălca dispozițiile din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate de autorul excepției.

De asemenea, prin Decizia nr. 206 din 15 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 388 din 5 iunie 2003, Curtea a statuat că „stabilirea cheltuielilor de executare, prevăzută de art. 371⁷ alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă, printr-un proces-verbal care constituie titlu executoriu, încheiat de executorul judecătoresc, nu este un act arbitrar al acestuia, ci, potrivit chiar reglementării criticate, are loc pe baza dovezilor prezentate de partea interesată, în condițiile legii. Sub imperiul reglementării deduse controlului, procesul-verbal încheiat de executorul judecătoresc nu scapă controlului instanțelor de judecată, iar întocmirea acestuia, în condițiile prevăzute de lege, nu lezează în niciun fel accesul liber la justiție sau dreptul persoanei la apărare, câtă vreme art. 399 din Codul de procedură civilă, care prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămăți prin executare, oferă toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi”.

Cu privire la dispozițiile art. 454 din Codul de procedură civilă, Curtea a reținut prin Decizia nr. 336 din 16 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 11 octombrie 2004, că „poprirea se realizează prin intermediul unei proceduri suplă și rapide în vederea recuperării creditului, art. 454 din Codul de procedură civilă având ca finalitate tocmai asigurarea celerității executării prestației la care debitorul este obligat printr-un titlu executoriu. În considerarea acestor rațiuni și pentru prevenirea unor eventuale abuzuri din partea debitorilor rău-platnici, în sensul tergiversării executării obligațiilor ce le incumbă, legiuitorul a prevăzut în mod expres înființarea poprii fără obligația somării prealabile a debitorului. Însă în condițiile în care respectivul debitor are posibilitatea de a lua cunoștință despre înființarea poprii, textul de lege criticat nu lezează în niciun fel accesul liber la justiție sau dreptul persoanei la apărare. Astfel, în temeiul art. 399 din Codul de procedură civilă, care prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămăți prin executare, debitorul beneficiază de toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi, supunând cenzurii instanței măsura dispusă, în cadrul unei proceduri contradictorii. Așa fiind, susținerea autorului excepției, conform căreia textul de lege dedus controlului ar contraveni art. 21 și 24 din Constituția republicată, este neîntemeiată”.

Atât considerentele, cât și soluția deciziilor amintite sunt pe deplin valabile și în cauza de față, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3717 alin. 2, 3 și 4 și art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Shell Gas Romania” — S.A. din București în Dosarul nr. 15.081/299/2006 al Judecătoria Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 773

din 1 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Margareta Marinescu, Androne Marinescu și Alexandrina Ceaușu în Dosarul nr. 2.258/330/2007 al Judecătoria Urziceni.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 581D/2008, care are același obiect al excepției de neconstituționalitate.

La apelul nominal se prezintă personal Beatrice Rădulescu și Ion Rădulescu, autori ai excepției. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 944D/2008, care are același obiect al excepției de neconstituționalitate.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, având în vedere că sunt îndeplinite cerințele conexării prevăzute de art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

Părțile prezente nu se opun conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord ca aceste dosare să fie conexe.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 581D/2008 și nr. 944D/2008 la Dosarul nr. 115D/2008, care este primul înregistrat.

Beatrice Rădulescu și Ion Rădulescu solicită acordarea unui termen în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public se opune amânării judecării cauzei.

Curtea, deliberând, respinge cererea de amânare a judecării formulate de Beatrice Rădulescu și Ion Rădulescu.

Cauza se află în stare de judecată.

Părțile prezente solicită admiterea excepției pentru aceleași motive pe care le-au invocat în notele scrise depuse la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca nefîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.258/330/2007, **Judecătoria Urziceni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Margareta Marinescu, Androne Marinescu și Alexandrina Ceaușu.

Prin Încheierea din 8 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 10.056/300/2007, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Beatrice Rădulescu și Ion Rădulescu.

Prin Încheierea din 3 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 278/99/2008, **Tribunalul Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997 privind**

taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Universitatea „Al. I. Cuza” Iași.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia solicită Curții Constituționale ca prin decizia ce o va pronunța „să statueze ca fiind neconstituțională interpretarea prevederilor art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997, în sensul că acțiunile în revendicare întemeiate pe dispozițiile art. 480 din Codul civil, introduse de proprietari și succesorii acestora pentru restituirea imobilelor preluate de stat sau de alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și cererile accesorii și incidente, nu sunt scutite de taxe judiciare de timbru”. Autorii excepției consideră că această interpretare contravine art. 16 din Constituție. De asemenea, susțin că prevederile de lege criticate contravin principiului egalității în drepturi și pentru că se creează o situație discriminatorie între persoanele care sunt obligate să plătească taxă judiciară de timbru și persoanele care sunt scutite de plata acestei taxe. Totodată se susține că este încălcat și accesul liber la justiție al unei categorii de persoane, care pentru a se adresa justiției în vederea valorificării unui drept garantat de Constituție, trebuie să plătească o sumă de bani foarte mare.

Judecătoria Urziceni apreciază că prevederile de lege criticate sunt „în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale”.

Judecătoria Sectorului 2 București consideră excepția neîntemeiată.

Tribunalul Iași consideră excepția neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Margareta Marinescu, Androne Marinescu și Alexandrina Ceaușu în Dosarul nr. 2.258/330/2007 al Judecătoriei Urziceni, de Beatrice Rădulescu și Ion Rădulescu în Dosarul nr. 10.056/300/2007 al Judecătoriei Sectorului 2 București și de Universitatea „Al.I.Cuza” Iași în Dosarul nr. 278/99/2008 al Tribunalului Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare.

Textul criticat are următoarea redactare: „*Sunt scutite de taxe judiciare de timbru acțiunile și cererile, inclusiv cele pentru exercitarea căilor de atac, referitoare la:*

(...) r) *cererile introduse de proprietari sau de succesorii acestora pentru restituirea imobilelor preluate de stat sau de alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și cererile accesorii și incidente.*”

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997 a mai fost supus controlului de constituționalitate prin raportare la art. 16 din Constituție.

Astfel, prin Decizia nr. 309 din 6 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 9 mai 2006, Curtea a statuat, făcând referire la jurisprudența anterioară, că instituirea de către legiuitor a unor scutiri de taxe de timbru pentru anumite categorii de cereri nu face nicio diferențiere între contribuabili și nu constituie o discriminare sau o atingere adusă principiului constituțional al egalității în drepturi, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție.

În ce privește accesul liber la justiție, Curtea, prin Decizia nr. 618 din 17 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.131 din 14 decembrie 2005, a statuat că „(...) accesul liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, nu înseamnă gratuitate. Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 alin. (1) din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii”.

Considerentele și soluțiile acestor decizii sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 775

din 1 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (1) și (2)

din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comat” — S.A. din Botoșani în Dosarul nr. 2.328/40/E/2007 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 584D/2008 și nr. 585D/2008, care au același obiect al excepției de neconstituționalitate.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, având în vedere că sunt îndeplinite cerințele conexării prevăzute de art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord ca aceste dosare să fie conexe.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 584D/2008 și nr. 585D/2008 la Dosarul nr. 182D/2008, care este primul înregistrat.

Magistratul-asistent referă cu privire la cererea de amânare a judecării, formulată de Societatea Comercială „Comat” — S.A. din Botoșani în cele trei dosare.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen.

Curtea, deliberând, respinge cererea de amânare a judecării. Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că prevederile de lege criticate sunt norme de procedură a căror reglementare este în competența exclusivă a legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 24 ianuarie 2008 și din 6 decembrie 2007 pronunțate în dosarele nr. 2.328/40/E/2007, nr. 3.902/40/2007 și nr. 3.349/40/2007, **Tribunalul Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție ridicată de Societatea

Comercială „Comat” — S.A. din Botoșani într-o cauză comercială având ca obiect o acțiune pentru anularea unei hotărâri a adunării generale a acționarilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege criticate reprezintă o îngrădire a accesului liber la justiție și, în consecință, nu se bucură de legitimitate constituțională. Mai mult, reglementarea conform căreia pot promova o acțiune în anulare și acționarii care nu au fost prezenți la adunarea generală deschide câmp larg acțiunilor șicanatorii din partea celor care nu au participat la această adunare, contravenind astfel art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. De aceea, având în vedere că în aceste condiții poate fi suspendată hotărârea adunării generale a acționarilor, există posibilitatea blocării activității economice a societății.

Tribunalul Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ consideră excepția neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată. Invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 132 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

„(1) *Hotărârile luate de adunarea generală în limitele legii sau actului constitutiv sunt obligatorii chiar pentru acționarii care nu au luat parte la adunare sau au votat contra.*

(2) *Hotărârile adunării generale contrare legii sau actului constitutiv pot fi atacate în justiție, în termen de 15 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, de oricare dintre acționarii care nu au luat parte la adunarea generală sau care au votat contra și au cerut să se insereze aceasta în procesul-verbal al ședinței.*”

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 135 alin. (2) lit. a) referitor la economie.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate asigură satisfacerea cerinței constituționale a respectării legilor, așa cum prevede art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, precum și a dreptului de acces liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție. Astfel, potrivit alin. (1) al art. 132 din Legea nr. 31/1990 hotărârile luate de adunarea generală în limitele legii sau actului constitutiv sunt obligatorii chiar pentru acționarii care nu au luat parte la adunare sau au votat contra. Din această perspectivă reglementarea dreptului acționarilor care nu au luat parte la adunarea generală sau care au votat împotriva și au cerut să se insereze aceasta în procesul-verbal al ședinței, de a ataca în justiție hotărârile adunării generale contrare legii sau actului constitutiv, este în concordanță cu dispozițiile constituționale. Pe de altă parte, Curtea observă că, potrivit art. 133 din Legea nr. 31/1990, intentarea acțiunii în anulare nu este suspensivă de executare a hotărârii atacate, suspendarea executării pronunțându-se prin ordonanță președințială, cu posibila obligare a reclamantului la plata unei cauțiuni. Aceste prevederi ale legii reprezintă garanții procesuale de natură să evite introducerea șicanatorie a

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

acțiunilor de anulare a hotărârilor adunărilor generale ale societăților comerciale.

În consecință, Curtea constată că prevederile legale criticate nu contravin nici dispozițiilor art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, conform cărora statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, precum și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

De altfel, prevederile art. 132 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare, între alte dispoziții constituționale, și la cele privind accesul liber la justiție. Astfel, prin Decizia nr. 250 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 13 aprilie 2006, și Decizia nr. 1.030 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 813 din 28 noiembrie 2007, Curtea, respingând excepția, a statuat că textul de lege criticat reprezintă o consacrare în plan legislativ a principiului constituțional al accesului liber la justiție. S-a arătat că reglementarea instituită de art. 132 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 constituie o măsură de protecție a acționarilor minoritari care se consideră vătămăți printr-o hotărâre a adunării generale a acționarilor, contrară legii sau actului constitutiv, aceștia putându-se adresa instanței de judecată pentru apărarea drepturilor și intereselor lor legitime.

Cele statuate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței în această materie.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comat” — S.A. din Botoșani în dosarele nr. 2.328/40/E/2007, nr. 3.902/40/2007 și nr. 3.349/40/2007 ale Tribunalului Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 776

din 1 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. 1 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător

Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. 1 din Codul familiei, excepție ridicată de Alexandru Galkin în Dosarul nr. 9.106/303/2007 al Judecătorei Sectorului 6 București.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 527D/2008, care are același obiect al excepției de neconstituționalitate.

La apelul nominal se prezintă personal Emilian Cristescu, autor al excepției.

Lipsește partea Georgeta Cristescu, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, având în vedere că sunt îndeplinite cerințele conexării prevăzute de art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

Autorii excepției sunt de acord ca cele două dosare să fie conexe.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord ca aceste dosare să fie conexe.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 527D/2008 la Dosarul nr. 191D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor art. 16 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9.106/303/2007, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. 1 din Codul familiei**, excepție ridicată de Alexandru Galkin într-un proces de tăgăduirea paternității.

Prin Încheierea din 28 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 476/331/2007, **Tribunalul Prahova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 din Codul familiei**, excepție ridicată de Emilian Cristescu într-un apel declarat în cadrul unui proces de tăgăduirea paternității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat este discriminatoriu pentru că instituie un termen de prescripție pentru acțiunea în tăgăduirea paternității numai cu privire la tatăl copilului, iar pentru ceilalți titulari ai acțiunii, respectiv mama copilului și copilul, acțiunea este imprescriptibilă.

Judecătoria Sectorului 6 București arată că, prin instituirea unui termen de prescripție pentru acțiunea în tăgăduirea paternității, legiuitorul a urmărit să protejeze, în primul rând, interesul copilului. Eliminând termenul de prescripție, ar însemna ca pentru diverse motive, invocate în timp de tatăl copilului, dincolo de termenul de 3 ani, oricărui copil să i se pună sub semnul întrebării paternitatea, or, nu aceasta este rațiunea art. 55 din Codul familiei, care oferă titularului acțiunii posibilitatea de a tăgădui paternitatea unui copil neconceput de el.

Tribunalul Prahova — Secția civilă apreciază excepția ca neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile de lege criticate nu numai că nu încalcă

dispozițiile referitoare la egalitatea în drepturi, egalitatea între soți, dreptul la viață intimă, dreptul persoanei de a dispune de ea însăși, protecția specială a copiilor și tinerilor ci, mai mult, sunt de natură să garanteze aceste drepturi. Totodată, apreciază că prevederile art. 55 alin. 1 din Codul familiei sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Avocatul Poporului consideră că instituirea unui termen pentru introducerea acțiunii în tăgăduirea paternității nu contravine sub niciun aspect principiului egalității, care se aplică în mod egal tuturor celor aflați în ipoteza normei legale. Pe cale de consecință niciun tratament discriminatoriu nu este aplicat titularului acțiunii în tăgăduirea paternității în raport cu titularul acțiunii în stabilirea paternității, dat fiind că cele două situații nu sunt identice. În consecință, consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Examinând încheierea de sesizare, pronunțată în Dosarul nr. 476/331/2007 al Tribunalului Prahova — Secția civilă, Curtea constată că, deși a fost sesizată cu întregul articol 55 din Codul familiei, în realitate textul de lege criticat este cel al art. 55 alin. 1 din Codul familiei.

Așadar, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 55 alin. 1 din Codul familiei, modificat prin Legea nr. 288/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 5 noiembrie 2007, al cărui conținut este următorul: *„Acțiunea în tăgăduirea paternității se prescrie în termen de 3 ani de la data nașterii copilului. Pentru soțul mamei, termenul curge de la data la care a luat cunoștință de nașterea copilului.”*

Textul constituțional invocat este cel al art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi. Este invocată și încălcarea art. 14 coroborat cu art. 6 și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Autorii excepției susțin că acest text este neconstituțional, întrucât instituie un termen de prescripție pentru acțiunea în tăgăduirea paternității numai cu privire la tatăl copilului, iar pentru ceilalți titulari ai acțiunii, respectiv mama copilului și copilul, acțiunea este imprescriptibilă.

Analizând această critică de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin modificarea art. 55 din Codul familiei prin Legea nr. 288/2007, dreptul la acțiune în tăgăduirea paternității pentru mamă și pentru copil se prescrie în termen de 3 ani de la data nașterii copilului. Așadar, legiuitorul a înlăturat o situație de inegalitate între titularii dreptului la acțiune în tăgăduirea paternității, și anume soțul mamei, pe de o parte, și mamă și copil, pe de altă parte, prin stabilirea aceluiași termen de prescripție, chiar dacă acest termen curge de la date diferite, pentru mamă și copil de la data nașterii copilului, iar pentru soțul mamei de la data când a luat cunoștință de nașterea copilului. În acest fel prevederile art. 55 alin. 1 din Codul familiei sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale și reglementările internaționale invocate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. 1 din Codul familiei, excepție ridicată de Alexandru Galkin în Dosarul nr. 9.106/303/2007 al Judecătorei Sectorului 6 București și de Emilian Cristescu în Dosarul nr. 476/331/2007 al Tribunalului Prahova — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 785

din 3 iulie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 98 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Mao Binji în Dosarul nr. 2.330/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 107D/2008, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Wang Jianwu și Xu Jian în Dosarul nr. 3.409/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată, de asemenea, lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că ambele dosare se află la al doilea termen de judecată, iar Oficiul Român pentru Imigrări, parte în ambele dosare, a depus note scrise prin care a solicitat respingerea excepțiilor ca neîntemeiate.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 107D/2008 la Dosarul nr. 103D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 12 decembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 2.330/2/2007 și, respectiv, nr. 3.409/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 98 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**. Excepția a fost ridicată de Mao Binji și, respectiv, Wang Jianwu și Xu Jian în cauze civile având ca obiect acordarea regimului tolerării șederii acestora pe teritoriul României.

În motivările excepției de neconstituționalitate având un conținut similar, se susține în esență, că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, întrucât nu menționează explicit motivul vieții de familie ca motiv de acordare a regimului tolerării.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată și precizează că determinarea circumstanțelor specifice fiecărei situații în parte intră în sfera de aplicare a legii, care excedează competenței Curții Constituționale. Arată că dispozițiile de lege criticate nu împiedică exercitarea dreptului persoanei la respectarea vieții private și de familie.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 98 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 sunt constituționale. În acest sens, reiterează cele reținute de Curtea Constituțională în mai multe decizii, ca, de exemplu, deciziile nr. 437/2006 și nr. 225/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 98 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România. Ulterior sesizării Curții Constituționale, ordonanța a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, iar, ca urmare a renumerotării, textele de lege criticate se regăsesc în prezent la art. 102 alin. (1) și (2), asupra acestor texte de lege urmând să se pronunțe Curtea Constituțională. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Mao Binji în Dosarul nr. 2.330/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Wang Jianwu și Xu Jian în Dosarul nr. 3.409/2/2007 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 802

din 3 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător

Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea

și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Toader Ignat în Dosarul nr. 22/107/2005 al Tribunalului Alba — Secția penală.

La apelul nominal răspunde avocatul Vasile Ghere, pentru autorul excepției și pentru Societatea Comercială „Stoian Ignat” — S.R.L. din Jidvei, cu împuternicire avocațială la dosar, avocatul Ana Elena Hațegan, pentru partea Mihai Cornel Muntean, cu împuternicire avocațială la dosar, precum și consilierul juridic Mircea Ungurean, pentru Societatea Comercială „Jidvei” — S.R.L. — Filiala Alba, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Avocatul autorului excepției Toader Ignat și al părții Societatea Comercială „Stoian Ignat” — S.R.L. arată că procedura de citare cu societatea pe care o reprezintă nu este legal îndeplinită, deoarece aceasta a fost citată prin Casa de Insolvență Transilvania, care nu mai este lichidatorul judiciar al Societății Comerciale „Stoian Ignat” — S.R.L.

Avocatul părții Mihai Cornel Muntean și consilierul juridic al Societății Comerciale „Jidvei” — S.R.L. — Filiala Alba lasă la aprecierea instanței constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că procedura de citare este legal îndeplinită, întrucât Societatea Comercială „Stoian Ignat” — S.R.L. a fost citată și la sediul său din localitatea Jidvei.

Curtea, deliberând, constată că procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.073D/2008, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică, ridicată de Radu Cristian Zbârcea în Dosarul nr. 6.367/271/2007 al Judecătoriei Oradea — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.231D/2008, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică, ridicată de Dorel Golea în Dosarul nr. 1.113/278/2007 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.232D/2008 și nr. 1.234D/2008, având ca obiect excepții de neconstituționalitate identice, ridicate de Adrian Aron Stencoane în dosarele nr. 67/243/2006 și nr. 115/97/2005 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererilor depuse în dosarele nr. 1.232D/2008 și nr. 1.234D/2008 de către apărătorul autorului excepției, avocatul Liliana Mariana Jurj, prin care acesta solicită acordarea unui termen de judecată după 1 septembrie 2009, întrucât este în concediu de odihnă. În acest sens, a anexat acestor cereri împuternicirile avocațiale. De asemenea, în Dosarul nr. 1.234D/2008, autorul excepției a depus o cerere de amânare, pentru lipsă de apărare, din aceleași motive.

Având cuvântul asupra cererilor de amânare, reprezentantul Ministerului Public arată că nu se opune acordării unui termen de judecată.

Curtea, deliberând, în temeiul dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborate cu cele ale art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererile de amânare a cauzei.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 965D/2008, nr. 1.073D/2008, nr. 1.231D/2008, nr. 1.232D/2008 și nr. 1.234D/2008, având în vedere faptul că

sunt îndeplinite cerințele conexării prevăzute de art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

Avocatul autorului excepției Toader Ignat și al părții Societatea Comercială „Stoian Ignat” — S.R.L. arată că se opune conexării, întrucât excepțiile de neconstituționalitate ridicate în celelalte dosare pot avea motivări diferite.

Avocatul părții Mihai Cornel Muntean și consilierul juridic al Societății Comerciale „Jidvei” — S.R.L. — Filiala Alba nu se opun conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a dosarelor menționate, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.073D/2008, nr. 1.231D/2008, nr. 1.232D/2008 și nr. 1.234D/2008 la Dosarul nr. 965D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Avocatul autorului excepției Toader Ignat și al părții Societatea Comercială „Stoian Ignat” — S.R.L. solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, deoarece dispozițiile de lege criticate instituie discriminări între inculpați, în funcție de momentul intrării în vigoare a Legii nr. 241/2005. Arată, de asemenea, că partea pe care o reprezintă nu a putut beneficia de dispozițiile de lege criticate, deoarece Direcția Generală a Finanțelor Publice Alba s-a constituit târziu parte civilă.

Avocatul părții Mihai Cornel Muntean solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, întrucât aceasta vizează probleme de aplicare a legii. Totodată, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 932/2006 și depune concluzii scrise în acest sens.

Consilierul juridic al Societății Comerciale „Jidvei” — S.R.L. — Filiala Alba solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, întrucât cuantumul prejudiciului a fost cunoscut încă din faza urmăririi penale. Depune concluzii scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale, potrivit căreia primul termen de judecată este primul termen după intrarea în vigoare a Legii nr. 241/2005. De asemenea, arată că judecătorul cauzei va interpreta care este primul termen de judecată la care fac referire dispozițiile de lege criticate.

Având cuvântul în replică, avocatul autorului excepției Toader Ignat și al părții Societatea Comercială „Stoian Ignat” — S.R.L. arată că interpretarea sintagmei „primul termen de judecată” nu se poate lăsa la latitudinea judecătorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 22/107/2005, **Tribunalul Alba — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Toader Ignat în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

Prin Încheierea din 7 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 6.367/271/2007, **Judecătoria Oradea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Radu

Cristian Zbârcea în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

Prin Încheierea din 24 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.113/278/2007, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Dorel Golea în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

Prin încheierile din 24 aprilie 2008, pronunțate în Dosarul nr. 67/243/2006 și nr. 115/97/2005, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Adrian Aron Stencoane în dosarele cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unor cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate sunt discriminatorii întrucât se aplică numai în cazurile în care prejudiciul a fost acoperit de inculpat, iar nu și în cazul în care acoperirea pagubei s-a făcut de o altă persoană, de exemplu de către persoana responsabilă civilmente. Totodată, aceste dispoziții instituie discriminări față de alte categorii de inculpați, de exemplu cei care au fost trimiși în judecată și au avut primul termen de judecată înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 241/2005. Mai arată că, prin reglementarea unor cauze de nepedepsire și de reducere a pedepsei în favoarea unor persoane în funcție de stadiul în care se află procesul penal, se instituie un privilegiu în favoarea celor care dispun de sume de bani și pot acoperi imediat prejudiciul. De asemenea, autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate încalcă principiul prezumției de nevinovăție, deoarece, pentru a beneficia de nepedepsire sau de reducerea pedepsei, inculpatul este obligat să se declare vinovat și să accepte necondiționat pretențiile părții civile.

Tribunalul Alba — Secția penală și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile criticate din Legea nr. 241/2005 nu instituie discriminări, fiind astfel constituționale.

Judecătoria Oradea — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece cauza de impunitate prevăzută de dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005 se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de acestea.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale întrucât legiuitorul a urmărit recuperarea cu rapiditate a prejudiciului, stimulând persoanele care își îndeplinesc în cursul urmăririi penale obligațiile la cheltuielile publice.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale deoarece referirea la „primul termen de judecată” creează premisele unei discriminări între infractorii care au săvârșit infracțiuni de evaziune fiscală sub imperiul legii vechi, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 241/2005, și au avut un prim termen de înfățișare și cei care au fost trimiși în judecată după intrarea în vigoare a legii noi, deși au săvârșit infracțiunea de evaziune fiscală în temeiul legii vechi.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, cu următorul conținut:

„(1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.

(2) Dispozițiile prevăzute la alin. (1) nu se aplică dacă făptuitorul a mai săvârșit o infracțiune prevăzută de prezenta lege într-un interval de 5 ani de la comiterea faptei pentru care a beneficiat de prevederile alin. (1).”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat în numeroase cauze asupra constituționalității prevederilor art. 10 din Legea nr. 241/2005. De exemplu, prin Decizia nr. 932/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007, Curtea a statuat că, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, Parlamentul are competența de a reglementa prin lege organică infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora. În virtutea acestei prevederi constituționale, legiuitorul este liber să aprecieze atât pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, cât și condițiile răspunderii juridice pentru această faptă.

Totodată, principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator în funcție de acoperirea prejudiciului cauzat prin infracțiunea săvârșită este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat.

Curtea, examinând critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea principiului aplicării legii penale mai favorabile, a reținut că orice lege se aplică numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, care are efecte și asupra raporturilor juridice penale sau contravenționale

născute anterior intrării sale în vigoare. În consecință, Curtea a constatat că, în speța examinată, primul termen de judecată poate fi considerat cel imediat următor datei intrării în vigoare a Legii nr. 241/2005, indiferent de faza în care se află judecarea procesului penal.

De asemenea, prin Decizia nr. 318/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 9 mai 2006, Curtea a reținut că faptul că de reducerea limitelor pedepsei prevăzute de lege beneficiază numai învinuitul ori inculpatul care acoperă integral prejudiciul cauzat, în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, nu are semnificația îngrijirii liberului acces la justiție. Cel în cauză are posibilitatea de a se adresa instanțelor judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate și de a beneficia de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege, inclusiv în ceea ce privește latura civilă a cauzei, în deplină concordanță cu imperativele dreptului la un proces echitabil.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Toader Ignat în Dosarul nr. 22/107/2005 al Tribunalului Alba — Secția penală, de Radu Cristian Zbârcea în Dosarul nr. 6.367/271/2007 al Judecătoriei Oradea — Secția penală, de Dorel Golea în Dosarul nr. 1.113/278/2007 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și de Adrian Aron Stencoane în dosarele nr. 67/243/2006 și nr. 115/97/2005 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 826

din 8 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 584 și art. 616 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 584 și 616 din Codul civil, excepție ridicată de Nicolae Stoian, Maria Stoian, Nicolae Dan Stoian și Nicoleta Alina Stoian din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 9.673/117/2006 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru autorii excepției, avocatul Mihaela Dobrescu, cu delegație la dosar, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul avocatului autorilor excepției, care solicită admiterea acesteia, pentru motivele formulate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât criticile formulate vizează, în realitate, modificarea textelor de lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9.673/117/2006, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 584 și 616 din Codul civil**, excepție ridicată de Nicolae Stoian, Maria Stoian, Nicolae Dan Stoian și Nicoleta Alina Stoian într-o cauză având ca obiect o acțiune în grănițuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 584 din Codul civil, în esență, se susțin următoarele: principiul egalității de arme — condiție *sine qua non* a procesului echitabil consacrat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — presupune „tocmai dreptul oricărei persoane de a-și prezenta cauza într-o manieră rezonabilă și în condiții de deplină egalitate cu partea adversă.” În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului acest principiu semnifică tratarea egală a tuturor părților, pe toată durata desfășurării procedurii în fața unui tribunal, fără ca vreuna din ele să fie avantajată în raport cu cealaltă parte din proces. Or, în speță, art. 584 din Codul civil încalcă acest principiu, prin aceea că „proprietarul fondului învecinat căruia i se opune o acțiune în grănițuire este plasat într-un dezavantaj net față de cel care invocă grănițuirea, neavând la îndemână pârghii procesuale efective de a paraliza acțiunea introdusă împotriva lui.” De asemenea, consideră că textul criticat „consacră o judecată în contradictoriu a părților doar sub aspect formal, fără ca vreuna din acestea să poată formula apărări întemeiate pe normele de procedură civilă”, precum și că „impune reclamantului să-și dovedească dreptul său de proprietate cu privire la porțiunile de teren asupra cărora cere a se stabili hotarul”. Art. 584 din Codul civil încalcă art. 16 din Constituție, care „vizează și egalitatea de tratament juridic aplicabil părților dintr-un proces”, prin aceea că „acțiunea în grănițuire paralizează drepturile proprietarului fondului învecinat, care nu are posibilitatea efectivă de a se opune grănițuirii, fiind poziționat, *ab initio*, pe o poziție procesuală de inferioritate în raport de reclamant.” În sfârșit, art. 584 este contrar dreptului la apărare, întrucât în procesele de grănițuire posibilitățile de apărare ale părților „sunt practic inexistente.”

În legătură cu neconstituționalitatea art. 616 din Codul civil, se susține că textul „institue o restrângere a dreptului de proprietate al persoanelor care dețin cu acest titlu un loc înfundat”, fără ca această limitare să îndeplinească condițiile prevăzute de art. 53 alin. (2) din Constituție. Persoanelor care dețin în proprietate privată un teren care are natura unui loc înfundat „le sunt recunoscute anumite drepturi legate de posesia și de folosința acestui teren, însă în mod limitat, numai în ceea ce privește exploatarea terenului, și nu în mod nestingherit, cum le este permis titularilor de drepturi de proprietate privată asupra unor terenuri care nu constituie locuri înfundate.” Această restrângere a exercițiului deplin al atributelor derivate din dreptul de proprietate privată pentru proprietarii de terenuri care au natura unor locuri înfundate contravine și art. 44 din Constituție,

precum și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Cluj — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, arată că acțiunea în grănițuire nu afectează dreptul de proprietate, ca instituție juridică, „ci vizează și întinderea acestui drept, tocmai pentru ocrotirea sa, în condițiile prevăzute de art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție”, precum și că, „în ce privește dreptul la un proces echitabil, intimații nu au o poziție de inferioritate, ei având la îndemână toate mijloacele legale pentru a-și dovedi și apăra dreptul dobândit în mod legal.” Mai arată că art. 6 din Convenție „protejează drepturi concrete și efective”, iar părțile în proces trebuie să facă dovada acestor drepturi, precum și că diferența de tratament juridic „a intimaților” este determinată de amplasamentul imobilului ce constituie proprietatea lor și pentru care este necesară stabilirea servituții.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția este neîntemeiată. Astfel, cu privire la criticile privind art. 584 din Codul civil, arată că „dreptul de a pretinde și de a obține grănițuirea proprietății este urmarea firească a ocrotirii, inclusiv la nivel constituțional, a dreptului de proprietate al fiecărui proprietar” și reprezintă „un efect direct al caracterului real și absolut al dreptului de proprietate”, dând expresie și respectării principiului exercitării cu bună-credință a drepturilor și obligațiilor — art. 57 din Constituție. Așadar, „numai printr-o interpretare discutabilă” se poate susține încălcarea dreptului la apărare și nerespectarea principiului egalității în drepturi. În continuare, apreciază că art. 616 din Codul civil nu încalcă, ci este în deplină concordanță cu textele menționate din Constituție și din Convenție.

Avocatul Poporului consideră că nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate formulate cu privire la art. 584 și 616 din Codul civil, care nu contravin dispozițiilor din Constituție și din Convenție invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente și concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 584 și 616 din Codul civil, potrivit cărora:

— Art. 584: „*Orice proprietar poate îndatora pe vecinul său la grănițuirea proprietății lipite cu a sa; cheltuielile grănițuirii se vor face pe jumătate.*”;

— Art. 616: „*Proprietarul al cărui loc este înfundat, care nu are nicio ieșire la calea publică, poate reclama o trecere pe locul vecinului său pentru exploatarea fondului, cu îndatorire de a-i despăgubi în proporție cu pagubele ce s-ar putea ocaziona.*”

Autorii excepției susțin că art. 584 din Codul civil încalcă prevederile constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 24 — *Dreptul la apărare*, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale — *Dreptul la un proces echitabil* și ale art. 14 din Pactul cu privire la drepturile civile și politice, referitoare la dreptul persoanei la un tribunal competent, independent și imparțial stabilit prin lege. În susținerea neconstituționalității art. 616 din Codul civil se invocă încălcarea art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, ambele din Constituție. Se mai invocă și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — *Protecția proprietății*.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

O primă critică privește dispozițiile art. 584 din Codul civil, care, în opinia autorilor excepției, contravine art. 16 și 24 din Constituție, precum și dreptului la un proces echitabil consacrat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin aceea că „proprietarul fondului învecinat căruia i se opune o acțiune în grănițuire este plasat într-un dezavantaj net față de cel care invocă grănițuirea, neavând la îndemână pârghii procesuale efective de a paraliza acțiunea introdusă împotriva lui.” Analizând textul de lege criticat, potrivit căruia „Orice proprietar poate îndatora pe vecinul său la grănițuirea proprietății lipite cu a sa; cheltuielile grănițuirii se vor face pe jumătate”, prin raportare la prevederile constituționale și convenționale invocate ca fiind încălcate, Curtea constată că aceste susțineri sunt neîntemeiate. Art. 584 din Codul civil dispune în legătură cu dreptul proprietarului unui imobil de a cere stabilirea hotarelor acestuia, pe cheltuiala comună a proprietarilor învecinați, ceea ce nu numai că nu încalcă dreptul de proprietate, ci, dimpotrivă, îl ocrotește. Dreptul de a pretinde și de a obține grănițuirea proprietății este efectul caracterului real și absolut al dreptului de proprietate, în virtutea căruia orice proprietar poate pretinde de la ceilalți respectarea proprietății sale. De asemenea, Curtea nu poate reține nici încălcarea dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Constituție și nici art. 16 din aceasta, referitor la egalitatea în drepturi. Astfel, din cuprinsul textului de lege criticat nu reiese că „proprietarul fondului învecinat” nu are la dispoziție toate

mijloacele procesule pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime, iar violarea principiului egalității în drepturi există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale. Or, din prevederile art. 584 din Codul civil nu rezultă instituirea unui asemenea tratament.

Considerentele arătate justifică și respingerea susținerilor privind încălcarea art. 14 din Pactul cu privire la drepturile civile și politice, referitoare la dreptul persoanei la un tribunal competent, independent și imparțial stabilit prin lege.

Cea de-a doua critică de neconstituționalitate privește art. 616 din Codul civil, în legătură cu care se susține că încalcă dispozițiile constituționale ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, precum și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — *Protecția proprietății*.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că art. 616 din Codul civil a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate și, de exemplu, prin Decizia nr. 536 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 14 august 2007, aceasta a statuat că dreptul de servitute este un drept real imobiliar, dezmembrământ al dreptului de proprietate, care presupune prin natura sa imposibilitatea exercitării dreptului de proprietate în deplinătatea atributelor sale. Dreptul de servitute reprezintă o limitare legală a dreptului de proprietate, permisă de dispozițiile constituționale cuprinse în art. 44 alin.(1) teza a doua, potrivit căroră conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Așadar, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, instituind anumite limitări rezonabile în valorificarea acestuia, în așa fel încât să nu interfereze cu interesele generale sau cu interesele particulare ale altor subiecte de drept.

Cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

Pentru argumentele înfățișate, urmează a fi respinse și criticile potrivit căroră art. 616 din Codul civil este contrar art. 1 — *Protecția proprietății* din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cele referitoare la încălcarea art. 53 din Constituție privind restrângerea exercițiului unor drepturi.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 584 și art. 616 din Codul civil, excepție ridicată de Nicolae Stoian, Maria Stoian, Nicolae Dan Stoian și Nicoleta Alina Stoian din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 9.673/117/2006 al Tribunalului Cluj — Secția civilă. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 829

din 8 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16, art. 17 și art. 138 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16, art. 17 și art. 138 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Direcția Generală a Finanțelor Publice Maramureș în Dosarul nr. 2.517/100/2007 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.520/100/2007, nr. 2.518/100/2007 și nr. 2.515/100/2007 ale Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, dosare având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate. Cauzele au fost înregistrate la Curtea Constituțională cu nr. 572 D/2008, nr. 573D/2008 și nr. 1.044D/2008, excepțiile fiind ridicate în toate dosarele de Direcția Generală a Finanțelor Publice Maramureș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele menționate au conținut identic, pune în discuție din oficiu conexarea acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a dosarelor menționate, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 572D/2008, nr. 573D/2008 și nr. 1.044D/2008 la Dosarul nr. 298D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 5 februarie 2008, din 26 februarie 2008, precum și din 25 martie 2008, pronunțate în dosarele nr. 2.517/100/2007, nr. 2.520/100/2007 și nr. 2.518/100/2007, precum și nr. 2.515/100/2007, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16, art. 17 și art. 138 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.** Excepțiile au fost ridicate de Direcția Generală a Finanțelor Publice Maramureș în cauze având ca obiect angajarea răspunderii membrilor organelor de conducere a unor societăți comerciale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate identică în cele patru dosare, se susține că dispozițiile de lege criticate

încalcă, în ordinea invocării lor, art. 21, art. 16 și art. 124 alin. (2) din Constituție, coroborate cu dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât „permite existența unei discriminări între drepturile unui singur creditor prin raportare la drepturile comitetului creditorilor, atunci când aceștia se află în aceeași situație juridică”. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, restrângerea drepturilor unor categorii de persoane este posibilă atunci când urmărește un scop legitim, este prevăzută de lege și este necesară într-o societate democratică. Or, aceste cerințe nu sunt îndeplinite de textele de lege criticate, întrucât „legiuitorul nu a dorit să facă o legătură între ajungerea unei societăți comerciale în faliment și răspunderea juridică a persoanelor care au condus la ajungerea societății falite în această situație”. Apreciază că „excluderea posibilității unui singur creditor de a introduce acțiune în răspundere limitează dreptul creditorului la un proces echitabil, limitare care merge până la anularea dreptului”. Cu referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie, face trimitere specială la Decizia nr. 549/2007.

Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, față de motivele de neconstituționalitate formulate de autorii excepției cu privire la textele din lege criticate, consideră în toate dosarele, în esență, că procedura insolvenței „își poate urma cursul și cu un singur creditor, care, asemenea asociatului unic al SRL unipersonale, își poate asuma rolul de adunare a creditorilor și de comitet al creditorilor”, fiind logic ca în această calitate să aibă „dreptul de a-l învesti pe judecătorul-sindic cu cererea pentru aplicarea art. 138 din Legea nr. 85/2006”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 16, art. 17 și art. 138 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 sunt constituționale, fiind în deplină concordanță cu textele din Constituție invocate ca fiind încălcate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 16, art. 17 și art. 138 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006. Textele de lege criticate dispun astfel: art. 16 cu privire la desemnarea de către judecătorul-sindic a unui comitet de creditori dintre cei

cu creanțe garantate, bugetare și chirografare, precum și cu privire la procedura de desemnare și organele de lucru ale acestui comitet, art. 17 cu privire la atribuțiile comitetului creditorilor, procedura de lucru și deciziile comitetului, precum și cu privire la căile de atac împotriva acțiunilor, măsurilor și deciziilor luate de comitet, iar art. 138 alin. (1) și (3) cuprinde prevederi referitoare la răspunderea membrilor organelor de conducere din cadrul societății, pentru faptele ce au cauzat starea de insolvență a debitorului.

Autorii excepției susțin că textele de lege criticate contravin, în ordinea invocării lor, prevederilor constituționale ale art. 21 privind *Accesul liber la justiție*, art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi* și art. 124 alin. (2) potrivit căruia *Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*, toate coroborate cu dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care dispun în legătură cu dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepțiile de neconstituționalitate ridicate, Curtea constată că același autor — Direcția Generală a Finanțelor Publice Maramureș — a mai invocat neconstituționalitatea prevederilor art. 16, art. 17 și art. 138 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale, precum și cu o motivare identică celor din prezentele dosare. Prin Decizia nr. 617 din 27 mai 2008, nepublicată*) încă, Curtea a respins excepția și a reținut că în legătură cu prevederile art. 138 alin. (1) din legea criticată s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 1.054 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16, art. 17 și art. 138 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Direcția Generală a Finanțelor Publice Maramureș în dosarele nr. 2.517/100/2007, nr. 2.520/100/2007, nr. 2.518/100/2007 și nr. 2.515/100/2007 ale Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 833

din 8 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 137 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător

Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 137 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Teodor Pop în Dosarul nr. 5.153/111/2007 al Tribunalului Bihor — Secția comercială.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 617 din 27 mai 2008 a fost publicată ulterior pronunțării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iulie 2008.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, considerând că textul legal criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate, modalitatea de reglementare a acestuia fiind o opțiune a legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.153/111/2007, **Tribunalul Bihor — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 137 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Teodor Pop în cauza ce are ca obiect judecarea unui litigiu comercial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 137 din Codul de procedură civilă este neconstituțional în raport cu dispozițiile art. 21 alin. (1) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât îngreudește dreptul părților de a administra probe în dovedirea drepturilor lor subiective ce formează obiectul judecării.

Tribunalul Bihor — Secția comercială apreciază că excepția este neîntemeiată. Se arată că prevederile legale criticate nu instituie cerințe excesive, nejustificate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, fiind totodată în conformitate cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 137 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 137: „*Instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac de prisos, în totul sau în parte, cercetarea în fond a pricinii.*”

Excepțiile nu vor putea fi unite cu fondul decât dacă pentru judecarea lor este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu dezlegarea în fond a pricinii.”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu art. 21 alin. (1) din Constituție privind accesul liber la justiție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Asupra dispozițiilor art. 137 din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile art. 21 din Constituție, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 861 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 20 mai 2007, statuând că dispozițiile de procedură criticate se înscriu în competența legiuitorului de a reglementa procedura de judecată, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, fără a încălca dreptul părților la un proces echitabil. Reglementarea instituită pentru o bună administrare a justiției nu este de natură să creeze inegalitate între părțile din proces, dispozițiile analizate aplicându-se fără discriminare în toate cazurile și față de toate persoanele vizate de textul legii.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Având în vedere aceste argumente, Curtea constată că dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil nu sunt încălcate. Părțile au posibilitatea de a administra, în condițiile prevăzute de textul legal, dovezi referitoare la dezlegarea în fond a pricinii.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 137 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Teodor Pop în Dosarul nr. 5.153/111/2007 al Tribunalului Bihor — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 834

din 8 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Elena Florence Bârsan, Doru Cătălin Bârsan și Elena Baltă în Dosarul nr. 25.512/245/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 25.512/245/2006, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Elena Florence Bârsan, Doru Cătălin Bârsan și Elena Baltă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale atacate sunt neconstituționale, deoarece instituie o inegalitate între justițiabili, în funcție de natura litigiilor în care aceștia sunt implicați. Se arată în acest sens că, „în practică, determinat de conținutul art. 282¹ din Codul de procedură civilă, se întâlnesc în mod frecvent situații în care, pentru același gen de litigiu dedus judecății, un justițiabil are deschise două grade de control jurisdicțional (apel și recurs), iar un altul, doar un singur grad (recurs), toate acestea în baza unui criteriu arbitral și fără nicio legătură cu esența sau complexitatea raportului litigios dedus judecății, respectiv valoarea obiectului cererii.”

Tribunalul Iași — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin Constituției. În opinia sa, „criteriul valoric adăugat celui al naturii cauzei, în funcție de care se determină regimul căilor de atac aplicabil, are caracter obiectiv și se aplică oricărui subiect de drept, parte în raportul juridic procesual delimitat conform criteriilor enunțate de textul legal.”

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate se constată că, deși prin încheierea instanței de judecată Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ din Codul de procedură civilă, în integralitatea acestuia, criticile autorilor excepției vizează, în realitate, numai dispozițiile prevăzute de alin. 1 al articolului menționat. Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, introduse prin art. I pct. 94 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 2 octombrie 2000, și modificate prin Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, având următorul conținut: „*Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 100.000 lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, se invocă încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, în raport de aceleași prevederi din Legea fundamentală, și față de critici similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 939 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 3 decembrie 2007, și Decizia nr. 522 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 993 din 9 noiembrie 2005, prin care Curtea a reținut, în esență, că diferențierea hotărârilor care pot fi sau nu pot fi supuse apelului se face pe criteriul valorii obiectului litigiului, iar nu pe cel al averii sau al categoriei sociale, așa încât textul legal atacat nu instituie discriminări pe criteriile prevăzute de art. 4 din Constituție, de natură să aducă atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii. Regimul juridic diferit instituit prin art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă este determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor.

Soluția pronunțată de Curte în jurisprudența menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o, sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Elena Florence Bârsan, Doru Cătălin Bârsan și Elena Baltă în Dosarul nr. 25.512/245/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă. Definitivă și general obligatorie. Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 837

din 8 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Gabriel Homotescu, în calitate de reprezentant al acționarilor Societății Comerciale „Confex Internațional” — S.A. din Brăila, în Dosarul nr. 325/1.285/2005 al Tribunalului Comercial Cluj.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei, arătând că, la dosarul Curții Constituționale, autorul excepției a depus o cerere prin care solicită acordarea unui termen în vederea pregătirii apărării.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii, apreciind că, întrucât încheierea de sesizare a Curții Constituționale datează din 24 ianuarie 2008, partea a avut suficient timp să angajeze un apărător până la termenul fixat de instanță.

Curtea, deliberând, respinge cererea de amânare a judecării, deoarece nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 325/1.285/2005, **Tribunalul Comercial Cluj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Gabriel Homotescu, în calitate de reprezentant al acționarilor Societății Comerciale „Confex Internațional” — S.A. din Brăila.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul apreciază că dispozițiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 contravin prevederilor constituționale invocate, întrucât dau posibilitatea comitetului creditorilor să promoveze acțiunea privind răspunderea membrilor organelor de conducere, cu substituirea administratorului judiciar sau lichidatorului. Or, în condițiile în care comitetul creditorilor este exonerat de obligația de a face dovada raportului de cauzalitate dintre prejudiciul suferit de societatea aflată în stare de insolvență și faptele persoanelor membre ale organelor de conducere, această împrejurare este de natură a determina exercitarea abuzivă a dreptului procesual prevăzut de lege.

Tribunalul Comercial Cluj consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile criticate nu înlătură posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa justiției și de a se prevala de garanțiile pe care le presupune dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, text de lege care are următorul conținut: *„Comitetul creditorilor poate cere judecătorului-sindic să fie autorizat să introducă acțiunea prevăzută la alin. (1), dacă administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenței, persoanele culpabile de starea de insolvență a patrimoniului debitorului persoană juridică ori dacă acesta a omis să formuleze acțiunea prevăzută la alin. (1) și răspunderea persoanelor la care se referă alin. (1) amenință să se prescrie.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) care consacră liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că asupra constituționalității dispozițiilor legale criticate s-a pronunțat prin Decizia nr. 577 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 7 august 2007. Cu acel prilej, Curtea a reținut că legea „condiționează autorizarea comitetului de creditori de a introduce acțiunea de stabilire a răspunderii patrimoniale a persoanelor membre ale organelor de supraveghere din cadrul societății sau de conducere, precum și a oricăror alte persoane, de îndeplinirea celor două condiții cumulative prevăzute de lege, și anume, prima, ca administratorul judiciar sau lichidatorul să fi omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenței, persoanele culpabile de starea de insolvență a patrimoniului debitorului persoană juridică ori ca acesta să fi omis să formuleze acțiunea și, respectiv a doua condiție, răspunderea persoanelor la care se referă legea amenință să se prescrie. Așadar, legea instituie

două condiții prealabile de admisibilitate a acțiunii, după verificarea cărora instanța poate proceda la analiza pe fond a cauzelor care au generat starea de insolvență a debitorului.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate au ca scop, ca de altfel întreaga procedură instituită prin Legea nr. 85/2006, acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență și, în același timp, pe un plan mai general, asanarea mediului comercial, ceea ce corespunde obligației statului înscrise în art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Specificul procedurii a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, care derogă de la normele dreptului comun, stabilirea acestora constituind atributul exclusiv al legiuitorului, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție. În acest context, acțiunea de stabilire a răspunderii patrimoniale a persoanelor prevăzute de lege poate fi supusă anumitor condiții restrictive, întrucât nu reprezintă o acțiune de sine-stătătoare, ci o cerere incidentă care intervine într-un cadru procesual preexistent, respectiv cel declanșat prin cererea privind inițierea procedurii insolvenței, introdusă în temeiul art. 26 din Legea nr. 85/2006, așadar în *limine litis*. Mai mult, condițiile reglementate de art. 138 alin. (3) din lege sunt justificate și de intenția legiuitorului de a atribui comitetului creditorilor o calitate procesuală activă subsidiară, circumstanțiată de lipsa de diligență a titularilor acestei acțiuni, și anume administratorul judiciar sau lichidatorul”.

Pentru aceste motive, Curtea a considerat că, în această materie, ca, de altfel, oriunde legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de îndeplinirea anumitor cerințe și respectarea anumitor proceduri, nu s-a operat în acest fel cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție, de care, în mod evident, cel interesat a beneficiat în cadrul termenului legal instituit, ci, exclusiv, pentru a instaura un climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21, asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale tuturor părților. De altfel, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

Soluția pronunțată de Curtea Constituțională prin decizia menționată, precum și considerentele care au stat la baza acesteia își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu se invocă elemente noi, de natură a schimba această jurisprudență.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Gabriel Homotescu, în calitate de reprezentant al acționarilor Societății Comerciale „Confex Internațional” — S.A. din Brăila în Dosarul nr. 325/1.285/2005 al Tribunalului Comercial Cluj.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 842

din 8 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48
din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Gobbel Horst în Dosarul nr. 3.242/190/2007 al Judecătoriei Bistrița — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.243/190/2007 al Judecătoriei Bistrița — Secția civilă, nr. 4.097/325/2006 și nr. 394/220/2007 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă, nr. 1.431/55/2008, nr. 1.165/55/2008 și nr. 523/55/2008 ale Judecătoriei Arad — Secția civilă, precum și nr. 3.077/325/2007 al Judecătoriei Timișoara, dosare având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate. Cauzele au fost înregistrate la Curtea Constituțională cu nr. 1.133D/2008, nr. 1.143D/2008, nr. 1.177D/2008, nr. 1.179D/2008, nr. 1.192D/2008, nr. 1.208D/2008 și nr. 1.216D/2008, excepțiile fiind ridicate de Reinhardt Thomas Gobbel, Neff Iosef, Jahraus Johann, Erdelyi Helene Margaretha Esthera, Ducker Eduard, precum și de Judecătoria Arad — Secția civilă și de Tribunalul Timiș — Secția civilă, din oficiu.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele menționate au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, conexarea acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a dosarelor menționate, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.133D/2008, nr. 1.143D/2008, nr. 1.177D/2008, nr. 1.179D/2008, nr. 1.192D/2008, nr. 1.208D/2008 și nr. 1.216D/2008 la Dosarul nr. 917D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate ca fiind încălcate. Menționează, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 31 martie 2008, din 26 martie 2008, din 8 ianuarie 2008, din 14 aprilie 2008, din 22 aprilie 2008 și din 21 aprilie 2008, pronunțate în dosarele nr. 3.242/190/2007, nr. 3.243/190/2007, nr. 4.097/325/2006, nr. 3.077/325/2007, nr. 1.431/55/2008, nr. 394/220/2007, nr. 1.165/55/2008 și nr. 523/55/2008, **Judecătoria Bistrița — Secția civilă, Tribunalul Timiș — Secția civilă, Judecătoria Timișoara și Judecătoria Arad — Secția civilă au sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991.

Excepțiile au fost ridicate de Gobbel Horst, Reinhardt Thomas Gobbel, Neff Iosef, Jahraus Johann, Erdelyi Helene Margaretha Esthera, Ducker Eduard, precum și de Judecătoria Arad — Secția civilă și de Tribunalul Timiș — Secția civilă, din oficiu, în dosare având ca obiect „fond funciar.”

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susțin, în esență, următoarele:

— în dosarele Curții Constituționale nr.917D/2008 și nr. 1.133D/2008, cu o motivare identică, se susține că prevederile art. 48 din Legea nr. 18/1991 „sunt interpretabile”, întrucât majoritatea instanțelor judecătorești au apreciat că sintagma *pot face cerere de reconstituire a dreptului de proprietate* se referă la cetățenii proprietari deposedați și nu la cetățenii moștenitori deposedați, restrângându-se sfera persoanelor îndreptățite la reconstituire astfel cum rezultă din art. 8 alin. (2) din legea criticată. Așa fiind, art. 48 din Legea nr. 18/1991 încalcă prevederile constituționale ale art. 46, ale art. 44 alin. (2) și (4), precum și ale art. 16 alin. (1) coroborate cu art. 20. Autorii excepției invocă și încălcarea art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul oricărei persoane la respectarea dreptului său de proprietate, considerând că și cetățenii străini au „speranța legitimă” de a dobândi un bun pentru care au formulat cerere în baza Legii fondului funciar;

— în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.143D/2008, excepția de neconstituționalitate a fost ridicată, din oficiu, de Tribunalul Timiș — Secția civilă, întrucât consideră că art. 48 din legea criticată încalcă art. 16 și art. 21 din Constituție, cu motivarea că accesul la beneficiul legii este condiționat de decesul autorului petiționarului, ceea ce constituie și o discriminare între moștenitorii legali ai foștilor proprietari cetățeni străini sau apatrizi, precum și între persoanele îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate, în temeiul Legii nr. 18/1991, și cele îndreptățite la retrocedarea imobilelor ce fac obiectul Legii nr. 10/2001, deși ambele sunt legi cu caracter reparatoriu;

— în dosarele Curții Constituționale nr. 1.177D/2008 și nr. 1.192D/2008, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 51 și art. 53, cu motivarea că dreptul constituțional la petiție nu distinge dacă cetățenii sunt români sau străini, precum și că într-o societate democratică restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți are caracter excepțional și trebuie să fie proporțională cu situația care a creat-o. În plus, în Dosarul nr. 1.192D/2008 se invocă și încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât art. 48 din Legea nr. 18/1991 se aplică cetățenilor români cu domiciliul în străinătate și foștilor cetățeni români care și-au redobândit cetățenia română, „creând astfel discriminări în raport cu cetățenii străini”, iar în Dosarul nr. 1.133D/2008 se invocă și încălcarea art. 52 din Constituție privind dreptul unei persoane vătămate de a obține recunoașterea dreptului pretins;

— în dosarele nr. 1.179D/2008, nr. 1.208D/2008 și nr. 1.216D/2008, autorii excepției consideră că sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 46, prin aceea că art. 48 din lege nu se referă și la moștenitorii celor îndreptății la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor.

Judecătoria Bistrița — Secția civilă consideră, în Dosarul nr. 1.133D/2008, că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, **Judecătoria Timișoara** nu și-a exprimat opinia în Dosarul nr. 1.177D/2008, iar în dosarele nr. 917D/2008,

nr. 1.143D/2008, nr. 1.179D/2008, nr. 1.192D/2008, nr. 1.208D/2008 și nr. 1.216D/2008, **Tribunalul Timiș — Secția civilă și Judecătoria Arad — Secția civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea nr. 18/1991 este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 48 din Legea nr. 18/1991, republicată, sunt constituționale, fiind în deplină concordanță cu textele din Constituție invocate ca fiind încălcate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, text de lege care are următorul cuprins: *„Cetățenii români cu domiciliul în străinătate, precum și foștii cetățeni români care și-au redobândit cetățenia română, indiferent dacă și-au stabilit sau nu domiciliul în țară, pot face cerere de reconstituire a dreptului de proprietate pentru suprafețele de terenuri agricole sau terenuri cu destinație forestieră, prevăzute la art. 45, care le-au aparținut în proprietate, dar numai până la limita prevăzută la art. 3 lit. h) din Legea nr. 187/1945, de familie, pentru terenurile agricole, și nu mai mult de 30 ha de familie, pentru terenurile cu destinație forestieră, în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9 alin. (3)—(9).”*

Autorii excepției susțin că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale: art. 16 alin. (1) — *„Cetățenii sunt*

față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Gobbel Horst, Reinhardt Thomas Gobbel, Neff Iosef, Jahraus Johann, Erdelyi Helene Margaretha Esthera, Ducker Eduard, precum și de Judecătoria Arad — Secția civilă și de Tribunalul Timiș — Secția civilă, din dosarele nr. 3.242/190/2007, nr. 3.243/190/2007 al Judecătoriei Bistrița — Secția civilă, nr. 4.097/325/2006 și nr. 394/220/2007, ale Tribunalului Timiș — Secția civilă, nr. 1.431/55/2008, nr. 1.165/55/2008 și nr. 523/55/2008 ale Judecătoriei Arad — Secția civilă, precum și nr. 3.077/325/2007 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

*) Decizia Curții Constituționale nr. 626 din 27 mai 2008 a fost publicată ulterior pronunțării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iulie 2008.

egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”, art. 20 — „Tratatele internaționale privind drepturile omului”, art. 21 — „Accesul liber la justiție”, art. 44 alin. (2) și (4) — „Dreptul de proprietate privată”, art. 46 — „Dreptul la moștenire”, art. 51 alin. (1) potrivit căror „Cetățenii au dreptul să se adreseze autorităților publice prin petiții formulate numai în numele semnatarilor”, art. 52 referitor la „Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică”, precum și ale art. 53 privind „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”.

De asemenea, se invocă și încălcarea art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și cu motivări asemănătoare celor din prezentele dosare și, prin numeroase decizii, cu majoritate de voturi, Curtea a constatat că acest text de lege este constituțional, pentru argumentele acolo reținute. În acest sens, menționăm, de exemplu, deciziile nr. 1.218 din 18 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 24 ianuarie 2008, și nr. 626 din 27 mai 2008, nepublicată*) încă, prin care s-a reținut că prevederile constituționale ale art. 51 privind „Dreptul de petiționare”, precum și ale art. 53 referitoare la „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”, invocate ca fiind încălcate, nu sunt incidente în cauză. De asemenea, Curtea a constatat că nici din perspectiva art. 52 din Constituție, critica formulată în legătură cu art. 48 din lege nu poate fi reținută. Aceasta deoarece dispozițiile constituționale ale art. 52 se referă la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică într-un drept al său ori într-un interes legitim să obțină recunoașterea dreptului sau a interesului legitim. Or, textul de lege criticat nu îngreudește în niciun fel acest drept. Faptul că unele comisii de aplicare a legii fondului funciar au refuzat să primească cereri de reconstituire a dreptului de proprietate ține de aplicarea legii și această atitudine a autorităților publice, ceea ce nu atrage neconstituționalitatea textului de lege. Împotriva refuzului comisiilor locale de aplicare a legii fondului funciar de a primi cererile de reconstituire a dreptului de proprietate persoanele nemulțumite pot face plângere la instanța de judecată în baza prevederilor legii fondului funciar.

Cele statuate de Curtea Constituțională prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezentele dosare, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 871

din 10 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 451 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 451 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Daniela Manta în Dosarul nr. 25.786/3/CA/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin avocat. Lipsesc părțile Comisia superioară de disciplină a Colegiului Medicilor din România și Sanda Nica, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.442D/2008, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 451 din Legea nr. 95/2006, excepție ridicată de Aurel-Gheorghe Stroescu în Dosarul nr. 1.604/3/CA/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 881D/2008 și nr. 1.442D/2008 este similar, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul părții prezente nu se opune conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.442D/2008 la Dosarul nr. 881D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul părții prezente solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că textul de lege criticat este neconstituțional în măsura în care împiedică accesul persoanei vătămate în drepturile sale prin decizia Comisiei superioare de disciplină a Colegiului Medicilor din România de a ataca această decizie la instanța de judecată. În legătură cu aceasta, menționează că în cazul altor profesii nu există o asemenea interdicție. Mai arată și faptul că, deși răspunderea disciplinară nu înlătură răspunderea penală, contravențională sau civilă a medicului, totuși decizia Comisiei superioare de disciplină stabilește existența culpei medicului. Astfel, dacă se stabilește inexistența culpei medicului, atunci soluția acțiunilor în justiție va fi de respingere.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Astfel, pe de o parte, arată că, în esență, critica autorilor excepției are în vedere o omisiune legislativă, ceea ce conferă caracter de inadmisibilitate excepției, iar, pe de altă parte, arată că textul de lege criticat nu oprește pe cel interesat să se adrese justiției, inclusiv instanței de contencios administrativ, astfel că argumentele autorului excepției sunt neîntemeiate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 22 februarie 2008 și 7 mai 2008, pronunțate în dosarele nr. 25.786/3/CA/2007 și nr. 1.604/3/CA/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 451 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.** Excepția a fost ridicată de Daniela Manta și Aurel-Gheorghe Stroescu cu prilejul soluționării unor acțiuni în contencios administrativ, având ca obiect anularea unor acte administrative.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat este contrar dispozițiilor constituționale privind egalitatea în drepturi și accesul liber la justiție, întrucât prevede că decizia de sancționare a Comisiei superioare de disciplină a Colegiului Medicilor din România poate fi atacată în instanță de medicul sancționat, fără a prevedea acest drept și pentru alte persoane vătămate printr-o astfel de decizie.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece textul de lege criticat nu interzice persoanei interesate de a ataca în justiție actul emis de Comisia superioară de disciplină.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 451 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006: „*Împotriva deciziei de sancționare a Comisiei superioare de disciplină, în termen de 15 zile de la comunicare, medicul sancționat poate formula o acțiune în anulare la secția de contencios administrativ a tribunalului în a cărui rază își desfășoară activitatea.*”

Autorii excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție,

care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, respectiv dreptul de acces liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 442—451 din Legea nr. 95/2006 reglementează răspunderea disciplinară a medicilor, prevăzând, în esență, posibilitatea formulării unei plângeri împotriva unui medic la colegiul al cărui membru este acel medic, examinarea dosarului de către o comisie de disciplină teritorială, posibilitatea contestării deciziei acestei comisii de către medicul sancționat, persoana care a făcut sesizarea, Ministerul Sănătății Publice, președintele colegiului teritorial sau președintele Colegiului Medicilor din România la Comisia superioară de disciplină și, în final, așa cum prevede textul de lege criticat, dreptul medicului sancționat de a ataca în contencios administrativ decizia de sancționare dată de Comisia superioară.

Autorii excepției sunt nemulțumiți de faptul că art. 451 din Legea nr. 95/2006 are o redactare limitativă, care împiedică accesul la justiție al acelor persoane ale căror drepturi sau interese ar fi vătămate prin decizia Comisiei superioare de disciplină, excepție făcând doar medicul sancționat, care poate ataca decizia de sancționare.

Față de acestea, Curtea reține că răspunderea disciplinară a medicilor își are temeiul în obligațiile ce izvorăsc din prevederile legilor și regulamentelor profesiei medicale, ale Codului de

deontologie medicală și ale regulilor de bună practică profesională, ale Statutului Colegiului Medicilor din România ori ale deciziilor obligatorii adoptate de organele de conducere ale Colegiului Medicilor din România, obligații a căror nerespectare prejudiciază onoarea și prestigiul profesiei sau ale Colegiului Medicilor din România. Prin urmare, această formă specială de răspundere vizează strict raporturile dintre medic, pe de o parte, și categoria profesională din care face parte sau reprezentantul acestei categorii, Colegiul Medicilor din România, ale căror interese sunt prejudiciate, de cealaltă parte.

Acest cadru al răspunderii disciplinare justifică soluția legislativă criticată care consacră dreptul de a ataca în justiție decizia Colegiului Medicilor din România doar pentru medicul sancționat prin această decizie.

Aceasta nu are însă semnificația restrângerii dreptului persoanei care a formulat plângerea împotriva medicului de a obține în justiție repararea drepturilor sau intereselor sale vătămate prin conduita medicului. În acest sens, trebuie observat că art. 442 din Legea nr. 95/2006 prevede că „Răspunderea disciplinară a membrilor Colegiului Medicilor din România, potrivit prezentei legi, nu exclude răspunderea penală, contravențională sau civilă, conform prevederilor legale.”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 451 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Daniela Manta în Dosarul nr. 25.786/3/CA/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și de Aurel-Gheorghe Stroescu în Dosarul nr. 1.604/3/CA/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 873

din 10 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind Registrul comerțului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind Registrul comerțului, excepție ridicată de Societatea Comercială

„Astra” — S.A. din Pitești în Dosarul nr. 936/46/2007 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 928D/2008 și nr. 937D/2008 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind Registrul comerțului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A. din Pitești în dosarele nr. 939/46/2007 și nr. 938/46/2007 ale Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 902D/2008, nr. 928D/2008 și nr. 937D/2008 este similar, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 928D/2008 și nr. 937D/2008 la dosarul nr. 902D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, considerând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 14 decembrie 2008, pronunțate în dosarele nr. 936/46/2007, nr. 939/46/2007 și nr. 938/46/2007, **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind Registrul comerțului.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A. din Pitești cu prilejul soluționării recursurilor formulate împotriva încheierilor nr. 8.922 din 29 octombrie 2007, nr. 8.920 din 29 octombrie 2007 și nr. 8.919 din 29 octombrie 2007, pronunțate de judecătorul delegat la Oficiul Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat este discriminatoriu, întrucât supune încheierile judecătorului delegat pentru efectuarea înmatriculării comercianților sau a unor înregistrări în registrul comerțului doar căii de atac a recursului, în timp ce hotărârile judecătorești irevocabile, în baza cărora, de asemenea, se pot face înregistrări în registrul comerțului, potrivit textului de lege criticat, au fost supuse apelului, recursului și celorlalte căi extraordinare de atac. În acest sens, invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului prin care s-a stabilit că „faptul unui stat de a instaura jurisdicții ale căror decizii sunt susceptibile de apel și altele ale căror decizii nu pot face decât obiectul unui recurs creează o discriminare.” În continuare, arată că prevederea doar a căii de atac a recursului poate duce la interpretarea că sunt excluse căile extraordinare de atac. În sfârșit, arată și faptul că excluderea apelului ca o cale de atac distinctă contravine Constituției, întrucât judecătorul delegat acționează și se pronunță în cadrul unor proceduri necontencioase, iar activitatea sa nu este cea a unui „tribunal” în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Așa fiind, se încalcă dreptul de acces liber la justiție și dreptul la apărare.

Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că stabilirea unor căi de atac diferite în privința unor acțiuni în justiție diferite nu încalcă în vreun fel dreptul de acces la justiție și nu produce discriminări între justițiabili. Astfel, stabilirea căii de atac este apreciată de legiuitor în funcție de natura complexă și de caracterul urgent al unui litigiu. De asemenea, arată că dreptul la un proces echitabil nu constă în egalizarea gradelor de jurisdicție pentru toate litigiile, indiferent de natura lor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că art. 6 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 este constituțional. Astfel, arată că acest text de lege instituie reguli procedurale care se aplică în mod egal tuturor persoanelor prevăzute de ipoteza normei, fără discriminări pe criterii arbitrare. De asemenea, faptul că încheierile judecătorului delegat sunt supuse numai recursului nu înlătură posibilitatea părților interesate de a se adresa justiției, de a beneficia de un proces echitabil și de dreptul la apărare. În legătură cu aceasta, arată că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri în formele și modalitățile instituite de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind Registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, așa cum a fost modificată prin Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 6 alin. (2): „*Încheierile judecătorului delegat pivoare la înmatriculare sau la orice alte înregistrări în registrul comerțului sunt executorii de drept și sunt supuse numai recursului.*”

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar următoarelor texte din Constituție: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) care consacră dreptul de acces liber la justiție, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și art. 129 privind folosirea căilor de atac. De asemenea, consideră că este încălcat art. 20 alin. (1) din Constituție, referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției are în vedere două aspecte.

Astfel, o primă critică este aceea că art. 6 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 creează o diferență de tratament juridic între situații identice. În acest sens, autorul excepției arată că atât în baza încheierilor judecătorului delegat, cât și a hotărârilor irevocabile la care se referă acest text de lege se pot face înregistrări în registrul comerțului și este inechitabil ca încheierile să poată fi atacate doar cu recurs, în timp ce la pronunțarea hotărârilor irevocabile s-a ajuns în urma parcurgerii mai multor grade de jurisdicție.

Față de aceste susțineri, Curtea constată că posibilitatea de a efectua înregistrări în registrul comerțului atât în baza hotărârilor judecătorului delegat, cât și a unor hotărâri irevocabile nu pune un semn de egalitate între natura și

specificul cauzelor care au avut ca rezultat pronunțarea acestor acte. Astfel, încheierile judecătorului delegat se pronunță în urma solicitării pentru efectuarea înmatriculării sau a unor înregistrări în registrul comerțului și a depunerii actelor necesare în acest sens și vizează respectarea condițiilor necesare pentru a se face înregistrarea. În schimb, cauzele în care deja s-au pronunțat hotărâri irevocabile ce trebuie menționate în registrul comerțului pot avea naturi și obiecte diferite, despre care trebuie să se facă mențiune în registrul comerțului, așa cum cere art. 21 din Legea nr. 26/1990, și în funcție de care legiutorul, în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reglementări procedurale diferite. În acest sens, pot fi amintite cauzele în urma cărora se pronunță o hotărâre de divorț a comerciantului, punerea comerciantului sub interdicție sau condamnarea sa pentru fapte penale care îl fac nedemn sau incompatibil să exercite activitatea comercială.

Așa fiind, este mai mult decât evident că cele două situații pe care le confruntă autorul excepției nu sunt analoge, astfel că instituirea unui tratament juridic diferențiat nu este de natură să aducă atingere principiului egalității în drepturi. Pentru acest motiv nu pot fi reținute nici argumentele privind considerentele Comisiei Europene a Drepturilor Omului pronunțate pe data de 1 decembrie 1986 în Cauza *X contra Regatul Unit al Marii Britanii*, întrucât acestea se raportau la situații comparabile în care era instituit un tratament juridic diferit, iar nu la situații diferite.

În ceea ce privește cel de-al doilea aspect pus în discuție de autorul excepției, acesta privește respectarea accesului liber la justiție. În acest sens, arată că procedura desfășurată în fața

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind Registrul comerțului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A. din Pitești în dosarele nr. 936/46/2007, nr. 939/46/2007 și nr. 938/46/2007 ale Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București, C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

